

Nederlandsch liedeboek

<https://hdl.handle.net/1874/36965>

WEDERLANDSCH

LIEDERBOEK.

II

er

6

B. No. 2. P. 36

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overleên

P. NOORDHOFF,
Buitenlandsche Boekhandel
Groningen,
Oude Boteringestraat K. 73.

On 3^e Decbr
Volga. Brestkaart
1800^{7/4} van Gebhard
aan Newhoff met
verzekes

On

NEDERLANDSCH
LIEDEBOEK.

Hier zijn rozen van soeter token.

J. VAN HULST.

Tweede Bundel.

LEYDEN EN AMSTERDAM

J. H. GEBHARD & Co

1851.

Een vrouw, die niet als singt en tnyt,
Die garen danst, en die de luyt
Schier nimmer ayt haar handen leyt,
Ey, ty dat is Echtveerdigheydt.

Maer is het niet een hemel schier
Te sien, hoe dat een geestigh dier,
Met sangh of spel, haar man verquickt,
Als 't noodig huyswerk is beschikt?

ANNA ROMERS V.

*Heylgroete sij aan elck, hoogh-, middel-, minder-standt,
Die Neerduyts rijm bemint, in 't gansche Nederlandt.*

Wij verblijden ons in de velen, niet „bedorven of nuffig” genoeg, om zich door de natuurlijkheid van vroeger tijd af te laten schrikken van het genot van zoo menig keurdichtjen, als de Nederlandsche volkspoëzy, en wat daartoe gebracht mag worden, telt. De lust, waarmede het eerste bundeltjen van dit Liedboek ontvangen en genoten is, logenstraft tot ons genoeg en ieder die meenen mocht, dat het zoete en krachtige dicht van het voorgeslacht te naakt, te „onkiesch” ware om gunst te vinden in de oogen zijner huidige kinderen. Wanneer wij, over kort of lang, nog een derde deeltjen zullen hebben saamgesteld, hopen wij dat alles bijeengegaard zal zijn, wat wij van het Nederlandsch volksdicht bewaard wenschten, wat wij het heilzaam zouden achten, dat er van behouden en genoten bleve, ter voortdurende, gelukkige werking op den zedelijken en schoonheids-zin van het Nederlandsche volk.

V.

Grasmaand, 1, 1851.

Wij moeten verschooning vragen voor eene ergerlijke misstelling
ons eerst na het afdrucken in het oog gevallen: blz. 39 reg. 7 leze
men: «Die 't woord der zielen voedsel-zoet»; een enkele andere
drukfeil, als blz. 48 in zotst voor: in 't zotst; blz. 50 gulde voor:
gulden, enz. zal de lezer licht zelf verbeteren.

Toeëigening.

Zoete jonkheid, groene spruitjens,
Die uit keeltjens, zoet als fluitjens,
Met een zuivren gallem zingt,
Dat het al in vreugd opspringt;

Jonge dochters, zoete liefjens,
Minnaars-beultjens, hartediefjens,
Die, door honigzoet geluid,
Trekt mijn hart ten ooren uit,

En laat het in wellust zwemmen,
Ende lobbren op uw stemmen,
Ende baden in den klank
Van uw zielzuigende zangk;

Wijl dat op uw roode lipjens,
Even als koralen klipjens,
D' zwakke hobbelende hoot
Van mijn hart in stukken stoot;

Aangename jongelingen,
Afgevaardigd tot het zingen,
Minnaars van dat zoet geslacht,
Dat ik mee zoo hooge acht;

Gij wordt nu van mij gebeden,
 Om wat bij mij in te treden;
 Komt dan binnen, want ik nu
 Eensjens zingen zal voor u.

Liefdes-Verklaring.

Herderinne, Mijn vriendinne,
 Mijn vermaak en levensvreugd.
 Gij alleene, Zijt degene,
 Die mijn hart en ziel verheugt.

't Vriendlijk wezen, Nooit volprezen,
 En uw koralijne mond,
 Waard te noemen, En te roemen
 Schooner dan de morgenstond.

Roode wangen, Waard te ontvangen
 Duizend kusjens nacht en dag;
 Zonnestrallen Willig dalen
 Voor uw lieflijk oogopslag.

Al uw leden, Net besneden,
 Overschoone veldgodin,
 Doen mij schrijven: Ik zal blijven
 T' uwen dienst, in trouwe min.

Ochtendlied.

't Zonnetje steekt zijn hoofdje-n-op
 En beslaat der bergen top
 Met zijn lichtjes. Wat gezichtjes,
 Wat verschietjes, ver en flauw,
 't Dommelter tusschen 't grauw en blauw.

't Vochtige beekje blinkt vercierd,
 't Vrolijke vinkje tiereliert
 Op de takjes, Wild en makjes,
 En weêr strakjes op een aâr
 Huppelt het met zijn wederpaar.

D' hemelen werden meer begroet
 Van de diertjes klein en zoet,
 Als van menschen, Die maar wenschen
 Naar het aardsch vergankelijk goed,
 Dat men hier doch laten moet.

O, redelijke beestjes dwaas!
 't Onvernuftige vee, helaas!
 Is veel wijzer En veel stijver
 In den ijver tot Gods lof,
 Als de mensch van 't beste stof.

Danslied.

Nu wil ik eens ommegaan,
 Rozen aan mijn hoedeken *);
 En zie of ik ze vinden kan, Rozen,
 Rozebloemen aan mijn hoed,
 Hadden wij geld, wij hadden goed,
 Rozen aan mijn hoedeken.

Ik zei, schoon lief geeft mij de hand,
 Rozen aan mijn hoedeken;
 En treedt met mij aan dezen dans, Rozen,
 Rozebloemen, enz.

Ik zei, schoon lief, wij moeten knielen,
 Rozen aan mijn hoedeken;
 Ik hoop het zal ons wel gelieven, Rozen,
 Rozebloemen, enz.

Ik zei, schoon lief, wij moeten kussen,
 Rozen aan mijn hoedeken;
 Ik hoop het zal ons wel gelukken, Rozen,
 Rozebloemen, enz.

Ik zei, schoon lief, gij dient mij niet,
 Rozen aan mijn hoedeken;

*) Kransjen.

Al ben je wat zwart, jij smet me niet, Rozen,
 Rozebloemen, enz.

Ik zei, schoon lief, wij moeten scheiden,
 Rozen aan mijn hoedeken;
 Ik hoop het zal ons wel geleiden, Rozen,
 Rozebloemen aan mijn hoed,
 Hadden wij geld, wij hadden goed,
 Rozen aan mijn hoedeken.

Minnelied.

Ik zie je wel, Al ga je snel
 U in het bosch vertrekken;
 O maagdelijn, Uw klaar aanschijn
 En kundij niet bedekken

Voor die u mint; mijn lief! ik bin't,
 Ei, wend uw snelle voetjes,
 En is 't uw wil, Zoo sta wat stil,
 Of ga ten minste zoetjes.

Laat mij doch iet Verwerven, ziet,
 Op mijn lieve gebedjes,
 En schort uw gang, Die mij te lang
 Valt door uw vlugge tredjes.

Kom vlijt u weer Bij mij hier neer,
 In deze groene blaadjes,
 Als wij verleên, Des zondags deên,
 Des avonds al wat laatjes.

't Wild danst en springt, 't Gevogelt zingt,
 't Is hier vol blijde lustjes;
 Waart gij hier nu, Ik zeg het u,
 Gij kreegt wel duizend kusjes.

Ik gis gij vliet Uit vreeze niet
 Voor deze dreigementjes,
 Maar wilt misschien Naar hooger zien,
 Of naar de jonge ventjes;

Die gij bekoort En licht verdoort, *)
 Door uw geveinsde grilletjes,
 Daar gij uit zuigt Uw lust, en buigt
 Hun hartjes naar uw willetjes.

Wie eens aanschouwt Uw haar als goud,
 Of uw gebloosde wangen
 En rooden mond, Die is terstond,
 Al eer hij 't weet, gevangen.

't Hert dat gij neemt, Gij fluks vervreemt
 Van alle zijn vriendinnetjes,
 Mits gij ons stelt In 't zoet geweld
 Van uwe lichte zinnnetjes.

*) Verdwaast.

En 't is genoeg, Ik hijg en zwoeg,
 Mijn uitverkoren troostje;
 Ik ben zoo moê, Doe als ik doe,
 En rust u hier een poosje.

Hoe moog dij mijn Zoo hatig zijn,
 Zoo straffes en zoo fiertjes.
 Ik zie je wel, Al ga je snel;
 't Zijn uw dreutsche maniertjes.

't Kan verkeeren.

Benaauwing.

Haasjen op het rennen stelde
 Beide 'er looptjens zoo gaauw,
 Datze met 'er zolen naauw
 Kreukte 't kruidjen van den velde,
 Dat gelaân was met den dauw:
 Denk of 't binnenst harer ziele
 Was, van vreeze, in zware smart.
 Gerard was haar op 'er hielen,
 Willem lag haar in 'er hart.

Huismiddeltjen.

Als ons Griet, dat aardig dier,
 Was getrouwd met Hans Polier,
 En 't was eenen dag geleden
 Dat de bruiloft was gedaan,
 Kwam ons Griet tot Hans getreden,
 En sprak haren man dus aan:

Wij zijn nu, gelijk 't betaamt,
 In het huwelijk verzaamd;
 Ik ben zoet en goedertieren,
 'k Ben een vrouw van goeden aard,
 Als gij mij wat weet te vieren
 En mij nu en dan wat spaart.

'k Ben een vrouw van goed fatsoen,
 Maar 't en staat niet altijd groen,
 Ik heb somtijds vieze grillen.
 Maar zoo gij mij dan wat viert,
 Zuldij haast mijn buien stillen,
 Op min tijd dan een kwartier.

En, opdat gij 't klaar bevroedt,
 Als ik ben van zuur gemoed,
 Zal ik mijnen voorschoot draaien,
 Scheef, en dwars, en slim, en krom;
 Dan moet gij mij zien te paaïen,
 Als gij 't zien zult, peïster om.

Toen sprak Hans, met goed fatsoen:
 Wel Margriet, ik zal 't zoo doen;
 Ik en zoek geenzins te tieren,
 Want we en trouwen daar niet om;
 Viert ge mij, ik zal u vierën,
 Op zoo goeden wederom.

Ik ben ook: goed bier, goed man,
 Daar en is geen twijfel van;
 Maar ik heb ook somtijds kwinten,
 En dan draai ik mijnen hoed,
 Dat hij scheef staat met de linten,
 Zoo als jij 't je voorschoot doet.

Als ge mij dan sparen wilt
 Zoo ben ik weer haast gestild;
 Wij en zullen dan niet kijven,
 Of malkander leed aandoen;
 Zoo zal 't takskén van olijven,
 Altijd blijven even groen.

Als ons Griet nu kreeg een wesp,
 In haar hoofd of in haar hesp,
 Ging zij haren voorschoot draaien
 En zij stak haar horens op;
 't Hennetjen begon te kraaien,
 Griet, die toonde haren kop.

Maar zoo haast als Hans zijn Griet
 Met den scheeven voorschoot ziet,
 Draait hij zijnen hoed daartegen
 En beziet aldus zijn vrouw;
 Opdat zij, van haren wegen,
 Haren man ook mijden zou.

Griet mijdt Hans en Hans mijdt Griet,
 Zoo voorkomen zij 't verdriet,
 En ze weeren van malkander
 Alle twist en alle wee;
 't Eén mes houdt er steeds het ander
 Vast gesloten in de schee.

Zoo bleef Hans en Griet in peys,
 Hun huis scheen een paradeis;
 En zij hebben heel het leven,
 Dat hun God gegeven heeft,
 Met malkander nooit gegeven.
 Maar altijd in vree geleefd.

Bruiloftslied van den Heer Tromp.

Sa, trompen en trompetten!
 Blaast op een gouden toon,
 Nu Tromp de oorlogswetten
 Verlaat om Venus' zoon,
 Hij rukt het staal van 't lijf,
 Voor 't zijdgeweel een wijf:
 Maakt meer Trompen,
 Stale rompen, Stout en stijf.

De wereld was verwoederd,
 Acht maanden nu verleên,
 Daar de echo nog van dondert,
 En roept: de man van steen
 Doet dreunen zee en land,
 Door zuivre minnebrand:
 Tromp zal trouwen,
 't Puik der vrouwen Van ons land.

Nu zijn Neftunis velden:
 Een land daar 't alles bloeit:
 Voor 't driftig slot der helden:
 Een hof dat niemand moet;

Voor ijzer en metaal :
 Een huis vol pracht en praal ;
 Bak en schansen :
 Plaats tot dansen In de zaal.

Voor hutten en kajuiten ,
 En vensters rondom dicht ,
 Kartouwen ende ruiten :
 De kamers vol van licht ,
 Daar ledikant en bed
 Met zijwerk is bezet ;
 Touw te smeeren
 Maakt die heeren Hier niet vet.

Voor vuil bepikte kleeren :
 Fluweel en hoofsch gewaad ;
 Voor kogels, te vereeren :
 Banketten en gebraad ;
 Voor klip en strandgetier :
 Veel instrument-plezier ;
 Staakt het reizen ,
 't Is te prijzen , Tromp blijft hier.

Gaat haar voor Ascue tegen ,
 Ziet nu geen Helmond aan ,
 Het buigt al voor zijn degen ,
 Sa makkers, op de baan !

Verlies en win het mée,
Denk om geen schip op zee,
Maar om 't minnen,
Houd die zinnen, leeft in vrée.

Lof der Vecht.

O Vechtstroom, met uw blanke zwanen,
Uw vogels, visschen en geboomt,
Uw hofstèen en uw schoone lanen,
Alom met welig gras bezoomd;

Als ik de lustige landouwen,
Door uw kristal van een gedeeld,
En al uw trotsche veldgebouwen
Bezie, hoe wordt mijn oog gestreeld!

Als gij mij, onder 't spelevaren,
Vertoont uw akkers op een rij,
Bezaaid met gouden korenaren,
Wat zet ge me een genoeg en bij!

Gezeten aan uw oever neder,
Verkwikt gij mij door 't heldre nat,
En dus hervat ik 't leven weder,
Bijna verloren in de stad.

Ik voel de geesten, door den gorgel
 Van awen nachtegaal gewekt,
 Een klank, veel zoeter dan een orgel,
 Die mijne ziel naar boven trekt.

Ik hoor een liefelijk geschater
 Van duizend vogels onder een,
 De galmen rollen over 't water
 En langs uw groene paden heen.

Zij vliegen, over bloem en kruiden,
 Van Nieuwerode naar den Dom,
 Van Goudestein naar 't slot van Muiden,
 Gekaatst al heen en wederom.

Ik zie de spartelvisschen springen
 En dansen op uw kristallijn;
 Wie kan zijn vreugde nog bedwingen,
 Waar zelfs de visschen vrolijk zijn?

Het vee met opgestoken ooren,
 Schept ook behagen in 't gefluit,
 Als of Arion was herboren,
 En Orfeus met zijn blijde luit.

Ik hoor uw vloeiend zilver bruischen,
 Gelijk een zachte waterval;
 Uw eik en populier, aan 't ruischen,
 Voltooiën 't aangenaam geschal.

Het westewindjen blaast violen,
 En strooit mij rozen in den mond;
 O Vecht, gij hebt mijn hart gestolen,
 Ik rijs niet weder van uw grond:

Uw grond, die steeds van milde honing,
 Van melk en malsche boter vloeit;
 Dus leef ik rijker als een koning,
 Vernoege en van geen zorg vermoeid.

Vrijersraad.

Mij dunkt dat eenen veugel
 Geweldig is geplaagd,
 Die niet meer als één vleugel
 Op zijn klein lijfjen draagt:
 Die kan hem na behagen
 Niet weg dragen.

Zoo is 't ook met een karre
 Die op één wiegel loopt,
 Want zulk een rijdt niet verre
 Of is weldra gesloopt;
 Dan scheurt het een en 't ander,
 Van malkander.

Hierop zoo denk ik strakken,
 En hieraan zie ik nou,
 Het leed en de ongemakken
 Des menschen buiten trouw:
 Want hem ontmoeten alle
 Ongevallen.

De man met zijne vrouwe,
 Die is één vleesch en been,
 En daarom, buiten trouwe,
 Is elk de helft van één:
 Dus moet men deze deelen
 Samen heelen.

En zoeken naar genoeg
 Een ander wederhelft,
 Om die ons toe te voegen,
 En smelten ze aan ons zelf;
 Om dus twee halve zaken
 Eén te maken.

Alleen staat dit te mijnen
 Dat, zonder goed bestuur,
 Wij niet bestaan te vrijen
 Een ongelijk partuur.
 Dat zou ons onlust geven,
 Al ons leven.

Men zag het nooit gebeuren,
 Dat iemand laken sneed
 Van twee verscheiden kleuren
 En naaide 't aan één kleet;
 Of die dit doen zijn zotten,
 Mêe te spotten.

Of zagje twee handschoenen,
 De een nieuw en de ander oud,
 De een geel en de ander groene,
 Ik weet, gij zeggen zoudt:
 Dit past niet 't een en 't ander
 Met elkander.

Kiest dan tot uw vriendinne,
 Een die u wel gelijkt,
 Opdat uw hart en zinne
 Van haar niet af en wijkt.
 Maar dat gij liefd' moogt dragen,
 Al uw dagen.

Jorden en Fijtjen.

J. Goên avond Fijtjen Floris' kind, Goên avond liefste lief;
 Hoe dat je van me wordt bemind, Dat staat in dezen brief;
 Daar 'k gistren tot de middernacht nog over prakkezeerde,
 Met moertjen, die mij toen de slag van jou te vrijen leerde.

F. Wel Jorden, dat komt zeper schoon, Ik loof je dennt er meê,
Ik heb voor jou geen brieven-loon, Laat mij maarin mijn vreê.
Jou moertjen is een oude vrouw, leert die jou met me spotten?
Spot, daar je dagelijks verkeert, in kroegen en in kotten.

J. Ze zei me dat ik zeggen zou, Hoe dat je in al de stad
Van Frankrijk, en van heel ter Gou Jon weêrga niet en hadt
Van oogen, neus, van mond en kin, van hair naar mijn bekeer,
En van je gansche klokke lijf, gelijk een huismans meer*).

Kon ik maar al onthouen, Dat moertjen heeft gezeid,
Je zoudt me welhaast trouwen, O, zoete bolle meid!
Je bint zoo goêlijk en zoo schoon, zoo mooi als der aan toe;
Je zingt, je springt, je danst, je gaat, als ik en weef niet hoe.

F. Wat kwelt me Jorden, deze loer; 't Is lang genoeg gepreêkt,
'k Ra jou zoo stout niet, noch je moer, Die mij vanvrijen spreekt,
Ik weet van mooi, van leelijk, noch van Frankrijk of ter Gou,
Daarom zoo laat me maar betiën; hoe 'k bin, wat raakt dat jou?

J. En dan leit moertjen ook ezeid Van allerhande goed,
Dat te onzen in de keyv leit, Dat ik meê hebben moet,
Als jij me 't jawoord geeft en wordt mijn vleeschelijke wijf;
Dat zal ik dan, mijn pinksterblom, je hangen aan het lijf.

Twêe kettings met een sleutelraaks, Een blaauw fluwelen tas,
Een gouden saf, een porte-fraaks, Een steent-ring, schoon als
(glas,

*) Merry.

En onze bestemoers singnet, zoo zwaar als lood, van goud,
Daar 't wapen van den Prins op staat, wel honderd jaren oud.

F. Dat zijn de reden, daar men meest De vrijsters mée bekoort;
Ben ik wat averechts geweest, Je weet dat dat zoo hoort;
Het past de meisjens wel dat ze op 'er reputacy staan,
Ze zeggen neen en meenen ja, dat wordt wel meer gedaan.

Minnelied.

't Vrolijk gevogelt zich verheugt,
Nu 't begint te dagen,
Met uitgelaten zang en vreugd,
Wie zal de boodschap dragen!
Wie zal de lieve boodschap doen
Aan hem, dien ik beminne,
Dat hij bij 't ruischend beekjen, groen
Van bladren, mij zal vinnen.

Ik gaf dees eiken lommer koel
Niet voor de pracht van Prinsen,
Den grootsten koning voor mijn boel
Zou ik niet willen wnschen.

Bedauwde bloemtjens, versch en groen,
En kruidjens onbetreden,
Kunnen mij meer geneucht aandoen
Dan 's hofs vermaak'lijkheden.

Dit overschoone boschjen dicht,
 Deze aangename dalen,
 Ruilde ik niet om 't verweend *) gezicht
 Van 's konings weidsche zalen.

Wij leven, in dit eenzaam woud,
 In onbekommerdheden,
 Als 't klein gevogelt, 't welk 'em houdt
 In kleinheid wel te vreden.

Want in dit onbezorgde veld,
 Geen ongeneucht wij denken,
 Noch hoofsche weelde er ons niet kwelt,
 Of nijldigen ons krenken.

*) Trotsch.

Minneklacht.

Zeg mij dan volmaakte beeld,
 Zal ik u nooit verwinnen?
 Al te straffe Rozemond,
 Nu mijn zieltjen is gewond, Van binnen?

Zal ik dan door mijn gebeên,
 Nooit komen in uw gracy?
 Zoo en zie ik nooit het end,
 Van mijn droefheid en ellend, och lacy!

Ach, volmaakte Rozemond,

Ik weet geen troost te vinden,
Laat toch van uw wreedheid af,
Of gij stort mij in het graf, Beminde!

Hemel, ik en weet geen raad!

Mijn klachten zijn verloren;
Ik zal zonder medecijn,
In mijn droeve minnepijn Versmoren.

Kan ik niet mijn Rozemond

Bewegen met een zuchtjen?
Ach! mijn Rozemondjen, kom,
Anders raakt uw minnaar om Een luchtjen.

Laat ik u maar tot een kus,

O, Rozemond! bekoren;
Zoo is al mijn smart gedaan,
En ik zal weer gaan en staan Als voren.

Ach, hoe kan uw killig hart,

Onbeweeg'lijk wezen,
Daar gij door uw lieve mond,
Lichtelijk mijn droefheid kont Genezen.

Laat u dan, o Rozemond!

Mijn smeeken overwinnen,
Dat ik al 't geleden leed,
En mijn hartzeer weêr vergeet, Van 't minnen.

Dan zal ik u, waarde lief,
 Steeds als mijn beminde,
 Geven 't allerzoetst vermaak,
 Waarin dat gij goeden smaak Zult vinden.

De Huishoudelijke Vrijer.

Bloed, wat is 't een helder weértjen,
 Potjen, pannetjen breekt me niet;
 'k Moet eens kuiren naar mijn Geertjen,
 Potjen, panuetjen, lepeltjen, kannetjen,
 Potjen, pannetjen breekt me niet.

Trijntjen, jij kunt onderwijlen,
 Potjen, pannetjen breekt me niet,
 Haard en keuken schrobben, dwijlen,
 Potjen, enz.

Schuur je potten, wasch je vaten,
 Potjen, pannetjen breekt me niet,
 Ga toch in de buurt niet praten,
 Potjen, enz.

Schik de tafel en de stoelen,
 Potjen, pannetjen breekt me niet,

Wil de kann' en glazen spoelen,
Potjen, enz.

Sprei het bed op, zwart de schoenen,
Potjen, pannetjen breekt me niet,
Wil vooral de gootsteen boenen,
Potjen, enz.

Trijntjen Krelis, zoete sloofjen,
Potjen, pannetjen breekt me niet,
Ga dan zitten op een stoofjen,
Potjen, enz.

Wil je naaien, spinnen, brijen,
Potjen, pannetjen breekt me niet,
Doe het vrij, ik mag 't wel lijn,
Potjen, enz.

Zoo de vaak jou dan komt kwellen,
Potjen, pannetjen breekt me niet,
Slaap met zorg, pas op het schellen,
Potjen, enz.

Nu, vaarwel zoo lang, tot flusjens,
Potjen, pannetjen breekt me niet,
Dan verdien jij zeven kusjens,
Potjen, pannetjen, lepeltjen, kametjen,
Potjen, pannetjen breekt me niet.

Tafelrecht.

't Hoofd van den disch zij waard en waardinne,
 Verwaande koertezy komt hier niet inne,
 Beleefd en goed rond naar Hollandschen aard.
 Niemand zij boven den omganger met drinken bezwaard;
 Elk moet zitten daar de waard zal bevelen;
 Ten minste moet elk één liedeken kwelen;
 Het tafelbord, u gegeven, moet voor u leggen;
 Spuwt niet het woord, wat zou men zeggen!
 Boven de helft van het gediende en dient niet voort;
 Niemant waait met zijn hoed na de benedijst is gehoord;
 Boven éens zal 'em niemant eskuzeeren.
 Voort, leeft boertig en eerlijk, na uw zelfs begeeren;
 Geschiedt er schimp, trots, smaad, onwil,
 Zoo moet de wijste hier zwijgen stil;
 Elk doe voort zijn best om 't gezelschap te vermaken,
 Morgen moet men daar niet ten kwade af kaken.
 Deze wetten gaf Roemer in zijn eigen huis,
 Die ze niet en behagen, die blijve thuis.

Slechte Dienst.

'k Zie dat we ons meestendeel beklagen van ons boden,
 Als die geern ons verbod en noô doen ons geboden,
 Maar dus vertroost ik mij: ziet, zeg ik, op en neer,
 Wie wordt er kwalijker gediend als God de Heer?

Tafelkout.

Menig wil bij drank en spijs Wezen wijs,
 Schoon hij is van wijn beschonken,
 Daar toch ieder kan bespiën, Dat die liën
 Zijn van zotte grillen dronken.

De een heeft uit de Heil'ge Schrift Wat geeft,
 Schoon hij is geheel bestoven,
 En, omdat hij reden mist, Zoekt hij twist,
 En een hair in twee te kloven.

De ander roemt er van zijn goed, Dat zijn bloed
 Daalt van adellijke stammen.
 Die verguist een ander man, Die alsdan
 Zich daarover zal vergrammen.

De eene heeft een trotschen zin, Als een spin,
 Steekt hij met zijn schamper spreken,
 Dat een ander dapper spijt, Die verwijt
 Hem zijn eigene gebreken.

De eene wrokt en zoekt krakeel, Even veel,
 Wie dat slechts met hem wil schelden;
 Hierdoor krijgt hij 't in den bol, En als dol
 Doet hij zijne wijsheid gelden.

Weest dan , bij het vriendenmaal , Zoet van taal ,
 Mengt geen errenstige zaken
 Onder 't vrolijke gerecht , Daar gevecht ,
 Twist of onlust uit zou raken.

Wijsheid eischt een sobren mond , En een grond ,
 Dieder kan in 't duister lichten ;
 Zij zoekt eenzaamheid en rust , Daar met lust
 De eene kan den ander stichten.

Gezonde Maaltijd.

Mijn maaltijd is: twee sneden brood,
 Meer naar de middelmaat als groot.
 Met zoo veel spijs daartoe als magen,
 Onzieke magen, licht verdragen;
 Spijs nitter zee, spijs uit de wei,
 Spijs uit den hof, spijs uit de hei,
 Spijs, naar mijn eigen tong gekoren,
 Spijs, toegespijst met haar behooren;
 Drie togen bier, twee dronken wijn,
 Daar kan ik mée verzadigd zijn.

Oost-Indische Reis.

Recht voor Tessel op de ree,
 Liggen wij gereed te varen
 Door de woeste, wilde zee,
 Over zoute, stoute baren.
 Na Oost-Injen rijk vermaard,
 Met de vree, die God bewaart,
 Als hij ons 't leven spaart.

't Windjen waait al Oost Noordoost,
 Windt op ankers, zet bij zeilen;
 Lootsman, wees nu wel getroost,
 Wil naar diepte en droogte peilen,
 Zie naar ton en bakens mee,
 Dat wij op een drooge stee
 Niet raken, maar in zee.

't Land van Doevren leit aan lij,
 Singels wij met lust passceren,
 Bevesier en Wicht voorbij,
 Poortlands hoek kan ons niet deeren,
 Gonstaert, Lezert, Sorles lest,
 Daarmee zeilen wij Zuidwest
 En Zuiden, dat is best.

'k Zie de hemelhooge top
 Van de Kanarische eilanden,
 't Noord passaat waait lustig op,
 Strijkt de marszeils aan de randen;
 Stuurman, schiet de hooge hand,
 Voor de steven doemt het land,
 Dan dreigt ons klip of strand.

Jago van ons aan stuurboord,
 Om de liny te passeeren
 Zeilt men Zuid Zuid-oost al voort,
 Mochten nog een eind laveeren;
 't Oostewindjen koelt er dicht,
 Trinidad kwam in 't gezicht,
 In 't opgaan van het licht.

Man te roer, houd Zuidoost aan,
 'k Zie Testande Cuun al blinken;
 Laat de koers nu Oost aangaan,
 Deze wind die wil ons schinken
 Ende brengen op de ree
 Aan de Bon-Esprans uit zee,
 Daar wij ververschen mee.

Zeilen Zuid ten Oost van hier,
 Om de Westpassaat te treffen,
 Daarna Oost met groot plezier.
 Zien er dan San-Paulo effen;

Zakken weder om de Noord,
 Krijgen 't Westmoeson aan boord,
 En dus naar Java voort.

Mannen, ziet vooruit naar land,
 Om de straat Sunda te ramen;
 Neemt het dieplood in de hand,
 Dan zoo komen wij te zamen
 Aan de stad Batavia,
 In het rijk van Jakatra,
 Daar wij verlangen na.

Zeemanslied.

Daar zelder een scheepjen van voren de palen
 Van Amsterdam varen, om peper te halen,
 Zoo wijd over zee; (*bis*)
 Die wakker wil kalissen, meugen nog meê.

Die wakker wil kalissen, mag er nog kiezen
 Te varen of schandig zijn eer te verliezen,
 Het beste van twee; (*bis*)
 Die enz.

Al die der na vader noch moeder niet vragen,
Die moeten daar slagen en stooten verdragen,

Al doet het 'er wee; (*bis*)

Die enz.

Is er nog iemand, eer dat wij afsteken,
Die meê wil varen, hij kan der nog spreken,

Ons scheepjen leit reê; (*bis*)

Die enz.

Hier mede zoo schijnen ons zeiltjens te zwellen,
Daarmede zoo gaat er dat scheepjen aan 't hellen,

Dat gaat er na zee; (*bis*)

Die enz.

Vaarwel, jonkmans! die 'em van schoone vrouwen,
Van dronken drinken, en spelen kan houwen,

Die leeft hier in vreê; (*bis*)

Die wakker wil kalissen, moeten in zee.

De Zeeman aan Land.

Hier loop ik nu weêr aan den wal,
Berooid van hoofd met leêge zakken,
't Geloof*) is nit, en overal
Moet kalis-kind zijn biezen pakken.

*) Krediet.

Waar zal ik heen? weêr naar de straat *)
 Dat dient wel eerst ter deeg bezonnen,
 Men is het daar zoodra te kwaad,
 Ja radder als het is gewonnen.

Een Noordsche reis of Fransche tocht,
 Of Oostert uit, kan weinig maken;
 't Geen daar ik lang naar heb gezocht,
 Is weinig kans om aan te raken.

West-Injen is de maag een smart,
 Een pijnbank voor een gragen eter,
 Oostinjen is ook al te vart †),
 En kokneef schaft er niet veel beter.

Al evenwel, 'k moet ergens heen,
 Tot varen ben ik toch geboren,
 't Is nu zooveer dat m' iedereen
 Van achter liefst ziet dan van voren.

Ik neem de straat nog voor de keur,
 Na 't vloeien moet het immers ebben.
 Al gaat de winst daar haastig deur,
 Men kan der wils genoeg voor hebben.

Straatvaarders wacht, ik moet toch meê;
 Vaar, Holland, wel voor zeven jaren;

*) Van Gibraltar.

†) Ver.

God geef je voorspoed, rust en vree,
Mij, dat ik mag behouden varen.

Vaar, Holland, wel; gij spant de kroon
Ver boven alle koninkrijken,
Daar's onder zon geen land zoo schoon
Als gij; nooit zag ik uws gelijken.

Drinkliedjen.

Er zat een oud manneken van tachtig jaren,
In 't hoekjen van den haard met 't lijf vol ferecijn,
De dokter die raadde 'em, wou hij wel varen,
Hij zou 'em toch wachten van den Rynschen wijn.
O Rynsche wijn, Gij maakt geen ferecijn;
Ik moet, zei dat oud manneken,
Nog drinken eens een kanneken,
Ik moet, zei dat oud manneken,
Nog eensjens vrolijk zijn.

Dat manneken dat zeide: ik zal den wijn niet sparen
Al zou ik daarom lijden nog zoo grooten pijn;
De dokter daar weêr tegen, met tieren en met baren:
Zoo wil ik niet langer jou dokter zijn.
O Rynsche wijn, enz.

Dat manneken zei weër: al zou ik kwalijk varen,
 Ik drink toch te garen een teugjen Rynschen wijn,
 De dokter daartegen: hij zitt' dan op de blaren
 Die 't lust zich te branden; ik hou het voor venijn.
 O Rynsche wijn, enz.

't Manneken liet schenken een teugjen van den klaren,
 En bracht het aan den dokter, den grooten medicijn,
 Terwijl dat men zong en speelde-n-op de snaren
 Een liedeken ter eeren van den Rynschen wijn.

O Rynsche wijn, Gij maakt geen flerecijn
 Ik moet, zei dat oud manneken,
 Nog drinken eens een kanneken,
 Ik moet, zei dat oud manneken,
 Nog eensjens vrolijk zijn.

Wilhelmus.

Wilhelmus van Nassouwe
 Ben ik van duitschen bloed,
 Het vaderland getrouwe
 Dien ik tot in den doed;
 Een prince van Oranjen
 Ben ik vrij, onverveerd,
 Den koning van Hispanjen
 Heb ik altijd geëerd.

In Godes vrees te leven
 Heb ik altijd betracht,
 Daarom ben ik verdreven,
 Om land en lui gebracht;
 Maar God zal mij regeren
 Als een goed instrument,
 Dat ik mag wederkeeren
 In mijnen regiment.

Lijdt u, mijn onderzaten,
 Die oprecht zijt van aard;
 God zal u niet verlaten,
 Al zijt gij nu bezwaard.
 Die vroom begeert te leven
 Bidt God nacht ende dag:
 Dat hij mij kracht wil geven,
 Dat ik u helpen mag.

Lijf en goed al te zaamen
 Heb ik u niet verschoond;
 Mijn broeders, hoog van namen,
 Hebbent u ook vertoond.
 Graaf Adolf is gebleven,
 In Friesland, in den slag;
 Zijn ziel, in 't eeuwig leven,
 Verwacht den jongsten dag.

Edél en hoog geboren,
 Van keizerlijken stam;
 Een vorst des rijks verkoren,
 Als een vroom kristen-man;
 Voor Godes woord geprezen
 Heb ik vrij, onversaagd,
 Als een held zonder vreezen,
 Mijn edel bloed gewaagd.

Mijn schild en mijn betrouwen
 Zijt gij, o God, mijn Heer!
 Op u zoo wil ik bouwen,
 Verlaat mij nimmermeer;
 Dat ik toch vroom mag blijven
 Uw dienaar te aller stond,
 De tiranny verdrijven,
 Die mijn harte doorwondt.

Van al die mij bezwaren
 En mijn vervolgers zijn,
 O God, wil doch bewaren
 Den trouwen dienaar dijn!
 Dat zij mij niet verrassen
 In hunnen boezen moed,
 Hun handen niet en wasschen
 In mijn onschuldig bloed.

Als David moeste vluchten
 Voor Saul den tiran,
 Zoo heb ik moeten zuchten
 Met menig edelman;
 Maar God heeft hem verheven,
 Verlost uit allen nood,
 Een koninkrijk gegeven
 In Israël, zeer groot.

Na 't zuur zal ik ontvangen
 Van God, mijn Heer, het zoet;
 Daarna zoo doet verlangen
 Mijn vorstelijk gemoed;
 't Welk is, dat ik mag sterven
 Met eeren in het veld,
 Een eeuwig rijk verwerven,
 Als een getrouwe held.

Niets doet mij meer erbarmen
 In mijnen wederspoed,
 Dan dat men ziet verarmen
 Des Konings landen goed.
 Dat u de Spanjaarts krenken,
 Mijn edel Neerland zoet!
 Als ik dat ga bedenken,
 Mijn edel hert, dat bloedt.

Als een Prins, opgezeten
 Met mijnes heires kracht,
 Van den tiran vermeten
 Heb ik den slag verwacht,
 Die bij Maastricht begraven
 Bevreesden mijn geweld;
 Mijn ruiters zag men draven
 Zeer moedig door het veld.

Soo het de wil des Heeren
 Op dien tijd had geweest,
 Had ik wel willen keeren
 Van u dit zwaar tempeest.
 Maar de Heer van hierboven,
 Die alle ding regeert,
 Dien men altijd moet loven,
 En heeft zulks niet begeerd.

Seer prinslijk was gedreven
 Mijn prinselijk gemoed;
 Standvastig is gebleven
 Mijn hart in tegenspoed;
 Den Heer heb ik gebeden,
 Van mijnes herten grond,
 Dat hij mijn zaak wil reden,
 Mijn onschuld maken kond.

Oorlof, mijn arme schapen,
 Die zijt in grooten nood:
 Uw herder zal niet slapen,
 Al zijt gij nu verstrooid:
 Tot God wilt u begeven,
 Zijn heilzaam woord neemt aan,
 Als vrome kristnen leven:
 't Zal hier haast zijn gedaan.

Voor God wil ik belijden
 En zijne groote macht,
 Dat ik tot geenen tijden
 Den Koning heb veracht:
 Dan dat ik God den Heere,
 De Hoogste Majesteit,
 Heb moeten obediëren
 In der gerechtigheid.

Geuzeliedjen.

Helpt nu u zelf, zoo helpt u God
 Uit der tyrannen band en slot,
 Benaanwde Nederlanden;
 Gij draagt den bast al om uw strot:
 Rept fluks uw vrome handen.

De Spaansche hoogmoed , valsch en boos ,
 Zond u een beudel goddeloos ,
 Om u godloos te maken ;
 Gods woord rooft hij door menschen-gloos ,
 En wil u 't geld ontschaken.

Zoo neemt hij elk zijn hoogste goed ;
 Die 't woord , der zielen hoogste goed ,
 Om draf niet willen derven ,
 Bekopen 't met hun roode bloed ,
 Of moeten naakt gaan zwerven.

En die zijn hert op Mammom stelt ,
 Moet ook ontberen 't lieve geld ,
 En God zijn vleesch betrouwen ;
 Hij eischt den tienden met geweld .
 Die 't geeft zal niets behouwen.

Want geeft men dik van tien en een ,
 Daar blijft ten lesten een noch geen ;
 Wolf mag een herder stillen ,
 Dees is met wol noch melk te vreên ,
 Hij wil de schaapjens villen.

Zijn buik is onverzadelijk ,
 Bloed- en gelddorstig stadelijk ,
 Als die , met wreedten moede ,
 's Lands geld verkwist verradelijk
 Aan koninklijken bloede.

O Nederland, gij zijt belaân:

Dood ende leven voor u staan:

Dient den tyran van Spanjen,

Of volgt, om hem te wederstaan,

Den Prince van Oranjen.

Helpt den herder, die voor u strijdt,

Of helpt den wolf, die u verbijdt:

Weest niet meer neutralisten;

Vernielt den tyran, 't is meer dan tijd,

Met al zija tyrannisten.

Landaard.

De vogel is alleen geboren om te snijden

Met vleugelen de lucht, de peerden om te rijden,

De muilen om het pak te dragen, of de lijn

Te trekken met den hals, en wij om vrij te zijn.

Mouring.

Mouring, die de vrije schepen

Van de zevenlandsehe buur,

Veertig jaren onbegrepen, *)

Onbekropen heeft bestuurd;

*) Onbesproken.

Mouring, die ze, door de baren
 , Van zoo menig tegentij,
 Voor den wind heeft leeren varen,
 Al en was 't maar wind op zij;

Mouring, schipper zonder weër-ga,
 Die zijn onverwinlijkheid,
 Waar de zon op-, waar ze neër-ga,
 Te aller ooren heeft gespreid;
 Mouring, die de zee te naauw hiel
 Voor zijn zeilen en zijn want,
 Die de vogelen te gaauw viel,
 Al bezeilde hij maar 't zand;

Mouring was te kooi gekropen,
 En de-n-endllooze slaap
 Had zijn wakker oog beslopen,
 En den leeuw gemaakt tot schaap.
 Reeders en matrozen riepen:
 Och, de groote schipper, och!
 Wat zou 't schaân of wij al sliepen,
 Waakte schipper Mouring toch!

Schipper Mouring! — maar je legter,
 Maar je legter platgeveld,
 Stout verweerder, trotsch bevechter,
 Bei te zeewaarf en te veld;

Kijk, de takels en de touwen,
 En de vlaggen en het schut,
 Staan en pruilen in den rouw, en
 Al te malen in den dut.

Dutten? sprak mooi Heintjen, dutten?
 Stille, maats, een toontjen min.

Dutten! wacht, dat moest ik schutten,
 Bin ik anders die ik bin!

'k Heb te lang om Noord en Zuien
 Bij den baas te roer gestaan,
 'k Heb te veel gesnor van buien
 Over deze muts zien gaan.

'k Zal 't 'er lichtelijk zoo klaren,
 Dat ik vlaggen, schut, en touw.

En de maats, die met me varen,
 Vrijen zel van dut en rouw.

Reeders (jouwerliefde mien ik,
 Die van ver op 't kussen vicht)

Wiljer an? kedaar, jou dien ik,
 Ik alleenich, bij dit licht!

Weeran! riepen de matrozen,
 't Is een man of 't Mouring waar.

En de reeders, die hem kozen:
 Weeran, 't is de jonge vaar!

Heintjen peurde straf aan 't stuur, en
 Haalde 't anker uit den grond,
 't Scheepjen ging door 't zeesop schuren,
 Of er Mouring nog aan stond.

Princelied.

Fredrik Hendrik van Nassouw,
 Prinse van Oranjen,
 'k Dien mijn vaderland getrouw
 Tegen 't machtig Spanjen.
 Dies ik 't Bataviers gemoed
 Wil betuigen door mijn bloed,
 En mijn frissche leven
 Voor hun vrijheid geven.

Die mij altijd, in het veld
 En in zware tochten,
 Heb voor aan de spits gesteld,
 Ridderlijk gevochten;
 Of ik schoon was jong en teer
 'k Zocht mijn vromigheid en eer
 In uw dienst te leeren,
 't Vaderland ter eeren.

Als ik eerst reed in den slag
 Aan mijns broeders zijde,
 Daar betoonde ik als de dag
 Dat ik zocht te strijden,
 En dat ik met bus en zwaard,
 Onverschrikt en onvervaard,
 Wou mijn leven wagen,
 In mijn jonge dagen.

Krijgshui, gij zult tuigen zijn
 Van mijn vrome daden,
 Hoe dat zwaarigheid noch pijn,
 Mij kon overladen;
 Hoe dat donder noch kanon,
 Ooit mijn dapperheid verwon,
 En hoe vorst noch regen
 Kou mijn ziel bewegen.

Voor de vrijheid en Gods woord,
 Voor de rust der vromen,
 Ben ik een metalen poort;
 Niemand hoeft te schromen;
 Wie zich voor de wetten stelt,
 Dien ben ik een trouwe held,
 En ik zal hem kroonen
 En zijn deugd beloonen.

Noch de vijand, noch de nijd,
 Mij het hart benouwen,
 Want ik, midden in den strijd,
 Met een vast betrouwen,
 Zie hoe God mij uit gevaar
 Heeft verlost zoo menig jaar,
 Die mij in dees tijden
 Nog wel zal bevrijden.

Wildij dat ik voor u tree,
 Volgt dan ook mijn gangen,
 Want tot onderlinge vree
 Strekt al mijn verlangen;
 Burgers, drijft weg twist en haat
 Die ons land zoo dapper schaadt,
 En vlecht al uw zinnen
 Met den hand van minne.

Ik ben een recht Hollandsch hart
 In uw ziel geboren,
 Och! wat waar't me een groote smart
 Als gij gingt verloren!
 Mijnheer vaders wijze raad
 En mijns broeders vrome daad,
 Zuldij in mijn werken
 Trouwelijk bemerken.

Vaar doch wel, vereenigd land,
 En gij, Heeren Staten,
 Strengelt vast den eendrachtsband,
 En wilt de onderzaten
 Stieren, dat ons driftig schip
 Mag, door menig bank en klip,
 Door uw wijze peilen,
 Al 't gevaar ontzeilen.

Dan zoo zal Gods zegen staan
 Als een hof te bloeien,
 En zal blinken als de maan,
 't Al in voorspoed groeien;
 Heb ik dan bij u verdiend,
 Dat ik heet des landes vriend.
 Vlecht ook om mijn daden
 Dan uw lauwerbladen.

Neringloze Tijd.

Maar is er ooit een slechter tijd
 Beleefd, als die wij nu beleven?
 Waar dat men gaat, of waar men rijdt,
 De nering schijnt den geest te geven.

De-n-ambachtsman doet zijn beklach,
 En krijgt schier hopeloze zinnen;
 Dat eertijds goed te wezen plach,
 Daar valt nu weinig meê te winnen.

De timmerman loopt bij de straat,
 Om wijf en kiuder te onderhouden;
 Heeft lij het meer dan al te kwaad,
 De koopman laat geen schepen bouwen.

Wat scheelt het al! men zeit van ouds,
 En 't scheen of 't spreekwoord niet kon dwalen:
 Een timmerman, een klompjen goude,
 Nu mag het kwalijk koper halen.

De bootsman zit en heeft geen moed,
 De slappe vaart geeft slechte huren;
 De kuiperij, vóór dezen goed,
 Die leit nu ook al in de luren.

Heel de Oostervaart zakt naar de lij,
 De-n-oorlog weet die te verderven,
 Tot nadeel van de visscherij,
 Die langs zoo meer komt uit te sterven.

De snijer staat nog 't best van al
 Om aan de kost te kunnen raken.
 Indien hij maar het kostlijk mal
 Op 't nieuw fatsoen weet na te maken.

De franschman is hem toe gedaan
 En weet hem werk genoeg te geven,
 Des zal het hem niet kwalijk gaan,
 Zoo lang de franschman is in 't leven.

Al leit het ander meest ter neêr,
 Ik hoop het zal niet langer dalen;
 Na 't zuur het zoet, na leelijk weêr
 Komt 't zonlicht met zijn gulde stralen.

Zotte Hoogmoed.

Als eerst de mensch ter wereld koont
 Zoo is hij ganschlijk naakt,
 Een ander is 't die voor hem schroomt,
 En voor hem kleeren maakt;
 Een ander voor hem zit en spint,
 Een ander voor hem weeft
 De zij en 't laken, kous en lint,
 Ja alles wat hij heeft.

Als nu een pronker dit gewaad
 Rondom zijn lijf bekijkt,
 En zeit dan met een trotsch gelaat:
 Wie ist, die mij gelijkt?

Zoo denk ik: dat nu elk aftrok

Wat hij u heeft gedaan,

Daar zou de gek, tot ieders jok,

In 't naakte lijfjen staan.

Bruiloftsvreugd.

't Is nu een tijd van vrolijkheid,

Verdrijft daarom de rouw en 't leid,

En helpt ons vrolijk zingen;

't Is hier een feest, Waarin de geest

Wel blijdschap mag voortbringen.

In de oude eeuw is 't meer geschied,

Daar was geneucht en geen verdriet,

Als echte luiden paarden;

Zelfs de oude man, Die dacht er an,

Hoe zoet ze dan vergaarden.

Men stelde er toe de bruiloftschaar,

Men was blij met het jonge paar,

De wijsheid was vergeten;

Zoo oud als jong Van vreugde zong;

Wie wou van stuurschheid weten?

De wijsheid Gods zelf alles zag,
 Als hij kwam op zoo'n bruiloftsdag
 En zag dit blij krioelen;
 En, tot een merk, Zijn wonderwerk
 Deed hij 'er zien en voelen.

De wijn was op, de vreugd was uit,
 Daar was een stil en heesch geluid,
 De schaffer was verlegen;
 Hij schaft op 't leste Kristi wijn,
 Toen was de vreugd terdegen.

Bekeering.

Toen ik was in 't bloeien van mijn tijd, in 't groeien van mijn jaren,
 In 't groenst, in 't zoetst, in zotst, in 't boertigst van mijn jeugd.
 Dacht ik nooit mij zelve met vrouw of vrouwsgelyk te paren,
 Maar te leven vrij, ongebonden, in de vreugd.
 Och ik wierp 't zoo veer, En docht altijd wêer:
 Die een vrouw heeft, heeft in 't gemeen een heer.

Al't geloop, 't gevrij, 't gevei, 't gezoen, dat andre vrijers deden,
 Schildwacht staan bij nacht voor een dochters doove poort,
 Dochten mij uitdruklijk te zijn de grootste zottigheden.
 Die men ooit gezien had of immer van gehoord.
 De edle vrijigheid, Heb ik vaak gezeid.
 Gaat ver hoven de gonste van de meid.

Hoe versierd, hoe prachtig opgepronkt, met strikken, kanten,
(koorden,

De aller schoonste maagd was, ik achtte 't niet een hair;
Ik en vond nooit jufvrouw, die zoo schoon was, dat ze mij be-
Tot de allerminste min, door haar gebaar. (kooorde

Want ik docht altijd: Hij is gek die vrijt,
En zijn tijd met die groenigheid verslijt.

Maar helaas! 't is wel met mij verkeerd; een bliksem uit de oogen
Van een nimmer hoog genoeg geprezen maagd.
Is onlangs op mijn ijskoude borst met zulken brand gevlogen,
Dat mij niets ter wereld nu als haar gezicht behaagt.
Nu en doe ik niet Als bedenken iet,
Waardoor ik toch haar wedermin geniet.

Even als de Perzianen sterk de gulden zon aanbadan,
Bid ik aan den glans van haar hemelsche gezicht:
Want haar deugd, haar eerbaarheid, haar geest, haar aardige
Hebben allereerst dezen brand in mij gesticht. (sieraden.
Ach! haar kloek beleid, Haar groot-achtbaarheid,
Is een hemel vol alle lieflijkheid.

Lente.

Lente, die ons weêr ontmoet
Met uw zoete zomerkrachten,
Die den winter van ons doet,
Met zijn lange, koude nachten;

Zie hoe alle ding ontluikt;
 Dat zijn wezen had verloren,
 Puilt nu weêr ten aarden uit,
 En wordt op een nieuw geboren;

Daar het mede scheen gedaan,
 Ziet men weder leven krijgen,
 Jeugdig nitter aarde stijgen,
 En in volle lovers staan.

Lof van Purmerend.

O schoone stad van Purmerend,
 Gij staat ons diep in 't hart geprent,
 Uw roem en lof, die geeft ons stof, om overal
 Te zingen met een blij geschal,
 Van uw wijd beroemden marktdag,
 Zoo fraai als iemant ergens zag;
 Heel abundant, van alle kant, d' huisman komt aan,
 Met wagens vol en zwaar gelaân,
 Rijden met zijn waar naar 't marktveld,
 Daar elk de zijne op stapels stelt;
 De koopman loopt, d' huisman verkoopt, de drager zweet,
 En is verhit al eer hij 't weet.

Schepen en schuiten vol gelaan,
 Daar de schippers meê henen gaan,
 Naar oost en west, waar hij het best zijn winsten ziet,
 Of daar de koopman hem gebiedt.

Koeien, paarden, en schapen vet,
 Die worden daar ter markt gezet;
 Een schoone plaats, voor deze maats, die handel doen,
 Terwijl 't er is beplant met groen.

Gaat men dan eens naar den veerwal,
 En ziet wat men daar koopen zal,
 't Zij boom of blom, de visch alom en 't koren schoon
 Dat staat daar sierelijk ten toon.

Wil men ook drinken lekker bier,
 Niet beter vindt men dat als hier,
 Het wordt geacht vol deugd en kracht, en wordt met macht
 Overal ook heen gebracht.

't Plezier dat er een wandelaar
 Kan scheppen, vindt men even daar
 In stad of schans, zoo dat men gants vermaaklijk gaat,
 't Zij bij dag of 's avonds laat.

Rondom de stad staat schoon geboomt,
Langs welk het klare water stroomt,
Heel net geplant, daar hand aan hand de liefjes gaan,
Of spanzeren in de baan.

Lust men een verder wandeling,
Treedt in des Beemsters ommekring,
Zoo vol gewas van kruid en gras, hofsteden veel,
't Schijut een wereldsch lustpriëel.

Wat weg, dat men daar in gaat slaan,
Men loopt gedurig door een laan
Van boomen heen, hoog in 't gemeen van stam en kroon,
't Geen men nergens is gewoon.

Al het vermaak, dat men hier ziet
Tot roem te melden in dit lied
Is niet te doen, ik zal mij spoën, en tot besluit
Mét zegenwensching scheiden uit :

Dat het de stad en burgerij
In alles naar 'er wensch gedij,
Dat God het geeft, die eeuwig leeft, 'er doch bewaart
Voor alle onheil hier op aard.

Vrolijkheid.

Waar is mijn cither toebereid?

Wat klanken wil zij geven?

Wat zing ik, daar een ander schreit? —

De vrolijke blijgeestigheid

Is 't leven van het leven.

Wat laat zich 't volk door ijden schrik

En mijmerende zorgen,

Beknellen? vrienden, doet als ik,

Gebruikt toch 's levens oogenblik,

Zoo lang de dood wil borgen.

Al schokte zelf de hemelspil

Uit haar metalen pannen,

Weest gij te vreên, gerust en stil;

Een, die gelukkig leven wil,

Moet hoop en vrees verbannen.

Zoudt gij gestaag bekommerd zijn?

Zou druk uw vreugd besnoeien?

Neen, neen, verdrijft die boezempijn,

Gij woont zoo ver niet van den Rijn,

Daar muskadellen groeien.

Hoeft gij geen kleëren nochte kost
 Van goede liën te prachen,
 Wat scheelt u hoe de wereld host? —
 Daar Herakliet om schreien most,
 Most Demokriet om lachen.

Maar zegt gij: „och het weër wordt zwaar,
 Ons dreigt een felle donder.”
 Geen nood; ei, beidt een luttel maar,
 De nevel scheurt, de lucht wordt klaar,
 Het onweër is al onder.

„Maar 't licht is ook aan 't ondergaan;
 De nacht zal u benarren.”
 Mij niet; nu komt de blanke maan
 Met haar vergulde horens aan.
 En honderd duizend starren.

Gulden Spreuk.

Ik heb niets beters gelezen,
 Dan wèl te doen en vrolijk te wezen.

Eerlijke Vrijaadje.

Een knaapjen en een meisjen stout,
Zeer fraai van heuren doene,
Zij gingen samen om een kout
Wandelen in het groene.

Hij had dat meisjen wel bezind,
En zij hem van gelijken.
Hij zei: mijn lief; zij zei: „mijn kind,
Hoe stille ga je kijken!”

Ja, vrij wat zeggen zou ik wel,
Dorst ik het maar beginnen;
Mijn hert dat lijdt zoo groot gekwel,
Want ik u zeer beminne.

„Die vrijers, zei ze, 't is een kruis,
Men mag ze niet betrouwen;
Maar meen je me-n-in eeren, buis,
't En zal jou niet berouwen.

Schoon kind en wilt jou storen niet,
Zou ik het dan niet meenen?
Ik waar bet ongeboren, ziet,
Of dood gegooid met steenen.

„Of ik wou konsenteren jou,
 Wat zouden wij gaan maken,
 Om ons fijn te geneeren nou
 En aan den kost te raken?“

Ja, wat een praat, mijn lieve moer,
 En wil daarvoor niet schromen;
 Wacht jij maar thuis en veeg de vloer,
 't Zal wel ten besten komen.

Ik win drie groot met kammen slaan,
 En jij een blank met spoelen;
 Hoe 't komt, 't en mag ons niet ontgaan,
 Wij kunnen de pap wel koelen.

„Ik zou 't met jou, mijn lieve maat,
 Wel wagen zonder zorgen,
 Doch met konsent van vrienden-raad,
 't Bescheid dat krijg je morgen.“

Hij gaf er haar een pennink fraai,
 De acht, die deën een stuiver,
 Daarmêe schoot hij de papegaai,
 Wat dunkt je van dien kluiver?

Toen had hij nog van zulk een soort,
 Twee penningskens die klonken,
 Daar hebben ze een half pintjen voort
 Van kroons-bier voor gedronken.

Ze gingen samen naar de stad,
 Maar toch, eer dat ze scheiden,
 Ze zoenden mekaar wel hallef plat,
 Wat dunkt je van die beiden?

Prince, wat de jeugd al doet!
 Men zou zijn kap wel scheuren.
 Het vrijen, dat is te bijster zoet,
 Dus vrijt, die 't mag gebeuren.

Bruiloftslied.

Heer bruidegom en vrouw bruid, geluk
 Wenschen wij u in dit verzamelen,
 Vrolijke dagen in plaats van druk,
 Vredige rust en zaligheid, amen!
 't Eerste jaar eenen jongen zeun,
 Al geeft je de moeite wat ongeween,
 Je zingt weêr menigen deun.
 Al komt er een restjen mettertijd,
 Alsze maar deugdelijk mogen wezen,
 Daarom vrouw bruid niet droevig en zift,
 Leert ze van jongs aan bidden en lezen;
 Al kussende, sussende op den schoot:
 Bewaar ons, Heer, voor kommer en nood,
 En geef ons ons dagelijksch brood.

Al is er wat hoofdzeer meê gemengd,
 Met hobben en tobben raakt men ten ende
 Noch zwaarder is hartzeer als men 't bedenkt,
 Vrouw bruid, je moet het in 't goede wenden.
 Loopt er wat moeite meê onder den hoop,
 Zeg dan: ei lieve! 't is werelds loop,
 Ik heb het in éenen koop.

De bruid mag denken: .. 't is nog te vroeg,
 Zal men al reeds van zwaarigheid zingen,
 De tijd brengt zelve's zorg genoeg,
 Waartoe dan dees onnoodige dingen?
 Onze ouders die hebben met ons gewis
 Niet minder gesukkeeld, nadat ik gis,
 Dat gaat nog voort, als het is."

Voorzeker, vrouw bruid, 't is maar gesuis
 Van 't kommerlijk volk, wat duizend schanden!
 De pijper die zit nog boven op 't huis,
 Het eerste jaartjen is nog voorhanden.
 Daar zal nog zoo menig kusjen zoet
 Op loopen; vrouw bruid, heb slechts goê moed,
 En krenkt niet wat je nog doet.

Heer bruidegom en vrouw bruid, geluk
 Wenschen wij u in dít verzamelen.
 Vrolijke dagen in plaats van druk,
 Vredige rust en zaligheid, Amen.

Bruiloftsdicht.

Gelijk de lauwer groen, van haren stam gespleten,
 Omvangt het jeugd'ig hoofd van eenen kloeken held,
 Alzoo de kuische maagd, die, met een zoet geweld,
 Uit hares moeders arm nu tijd'ig werd gereten,
 Zoo haast ze 'er lief omvangt, heeft haren stam vergeten;
 Zij is haar man een krans van vreugden ongeteld,
 Die hem in zuur en zoet en overal verzelt,
 Hem stadig lust en rust onsp'arig toe gaat meten.
 Geluk, o kloeke held! geluk, o kuische maagd!
 Gelijk de lauwerier naar wind noch winter vraagt,
 Maar 't altijd groene loof schiet uit aan alle kanten,
 Zoo zuldij, God verleen 't, verwinnen allen nood,
 En leven zonder end een leven zonder dood,
 In eer, in God den Heer, en in uw jonge planten.

Lentelied.

Nu zich de hemel opendoet
 Met schooner lucht en zachter dagen,
 En 't aardrijk, voor zoo felle vlagen,
 Een minnend aanzicht biedt, zoo zoet;

Nu 't licht gehuist omtrent den stier,
 Zoo blijde dagen brengt te voren,
 Gerekt, gematigd naar behooren,
 Met winterkoude en zomervier;

Nu 't aardrijk zijnen schoot ontsluit,
 Nu lauwe hette en koele droppen
 Ontspringen doen de frissche knoppen,
 En trekken geest ten wortel uit;

Nu liefelijk, in veld en bosch,
 Zich opdoen met zoo versche roken,
 Hier 't eerste groen, naauw half ontloken,
 Daar zuiver wit, gints aardig blos;

Nu 't schouw gevogelt, welgemoed,
 Den nieuwen tijd, met vrolijk kweelen,
 Met mengelzang van duizend keelen
 Onthaalt, bejegent, en begroet;

Nu 't vee den muffen stal verlaat,
 En springt langs de opgedroogde landen,
 Nu kalf en koe, met grage tanden,
 Naar 't nieuwe gras te bruiloft gaat; —

O, die nu ook in de open locht,
 Van dienst en engen dwang ontslagen,
 Langs tuin, langs duin, en over hagen,
 Eens 't vrije veld betreden mocht!

Hoe zoude ik, bij dees lente-zon,
 Mijn gretige oogen spelen leiden
 Door blaauwen hemel, groene weiden,
 Door berg en dal, langs beek en bron!

Zoo blij, zoo breed een nitgezicht,
 Zou mij met heeter zanglust treffen,
 Zou mijn gedachten het verheffen,
 En mijn gedachten mijn gedicht.

Is 't wonder, dat mijn rijm, als mat
 Bij de aarde kruipt, nadien mijn oogen
 Ons huisdak naauw passeren mogen,
 Mijn voeten nooit den wal der stad? —

Vleierij.

Floramondjen, in het blozen
 Van den koelen dageraad,
 Voegt haar onder schaauw van rozen,
 Daar zij nederzitten gaat;
 En daar zij heur maagden-schoot
 Siert met roosjens, wit en rood.

Even zoo zij was gezeten,
 Komt de herder Floriaan,
 Die, al eer ze 't heeft geweeten,
 Neemt een handvol rozeblaân,
 Die hij, uit haar schoot geplukt,
 Op haar rozen-kaakjens drukt.

Schaamte pronkt er tegens rozen,
 Met dat Floramonde 'em zag;
 Roode rozen bij haar blozen
 Scheelen, als de nacht en dag;
 Floramond riep overluid:
 „Herder, zeg wat dit beduidt!”

'k Zie eens, zei hij, of de roosjens
 Met 'er inkarnaten blaauw,
 Wel zoo schoon zijn als de bloosjens
 Die op uwe kaakjens staan;
 Heb ik u misdaan, zei hij,
 Herderin, vergeef het mij.

Werken en Bidden.

Ik zag u haast gered, waar 't dat gij badt en dede,
 Wacht op uw bedde, vriend, geen vruchten van uw bede.

De Lente in 't Voorhout.

In de driemaal dertig dagen,
 Als des hemels kandelaar
 Over 't bokjen wordt gedragen,
 Naar den stier en 't kinderpaar;
 Wat en komt mij niet te voren,
 In 't herdenken van dien tijd,
 Dat gij, even als herboren,
 Boomen, in uw kindschheid zijt!

Als de lucht begint te blaauwen,
 De aarde opent schreef bij schreef,
 't Weeldrig vee begint te kauwen,
 Daar het schuitjen onlangs dreef;
 Zie 'k uw bolle botjens bersten,
 'k Zie ze baren elk haar blad,
 Als een vruchtjen dat 'er perste,
 Toen 't in moeders darmen zat.

'k Zie die onlangs dorre struiken,
 En zoo menig schrale tak,
 In een oogenblik ontluiken,
 Weinig min als onder dak;

Onbegrijpelijk vermogen,
 (Spreek ik dan den Hemel aan),
 Hoeveel meer bezien onze oogen,
 Dan ons hersenen verstaan!

Maar ook dalen mijn gepeinzen
 Soms uit de lucht in 't slijk;
 (Wie kan heel den mensch ontveinzen,
 Dat hij nergens uit en kijk?)
 Nieuwe spruitjens van der aarde,
 Heb ik menigmaal gezeit.
 Hoeveel hooger is uw waarde,
 In uw jonge weinigheid!

Jonge, lieve, nieuwe blaartjens,
 Schepseltjens van éenen nacht;
 Al uw aartjens, al uw hairtjens
 Zijn ons nu in eer en acht;
 Maar hoe milder gij uw takken
 Met uw breeder groente vult,
 Hoe uw eere meer zal zakken,
 Hoe gij minder gelden zult.

Dan de reden zal mij leiden
 Tegen stroom van 's werlds waan,
 En uw waarde doen verbreiden,
 Beide in 't groeien en vergaan.

Liefdesgaard.

's Ochtends, als het haantjen kraait,
 Onder 't klappen van de wicken,
 Als de dag begint te krieken,
 Eer de huisman ploegt of zaait,
 Gaat Lucelle bloempjens pluiken,
 Daar zij 't gretig oog meê streeft;
 Bloempjens die naar honig ruiken,
 Daar de lekkere bij in speelt;
 O Lucel, wier bloeiend schoon
 Al het puik der veldgodinnen
 Pralende komt overwinnen,
 Strijkende de schoonste kroon;
 Waard ten troon te zijn verheven,
 Laat deze oogen-streclerij,
 Wordt gij van een lust gedreven
 Tot de bloemen, ga met mij.
 Loop niet meer door 't wilde lof,
 Ga met mij in liefdesgaarde,
 Schoonste nimf, daar baart ons de aarde
 Bloemen van een eelder stof.
 Liefdes hof braveert het al;
 Laat het haaglen, laat het waaien,
 Laat de hemel bliksems zwaaiën
 Met een zwaren donderval,

Laat de gure winter beven,
 Dat al 't geurig groen bederft, —
 Liefdesbloemen blijven leven,
 Laat er sterven wat er sterft.

Vrijheid.

Hoe werkje niet, leeuwerk?
 Hoe komt dat niet en orgelt,
 In dees uw teenen kerk,
 Uw strotjen, dat zoo gorgelt,
 Dat ieder 't hoort te velden?

Welaan dan, laat uw gunst
 Aan ons gehoor eens melden
 Het wonder van uw kunst.

Toon, dat gij dankbaar zijt
 Voortaan te mogen leven,
 Voor 't brood, dat gij verslijt,
 Voor 't zaad, dat wij u geven,
 Voor zooveel klaverzootjens,
 Voor zooveel versche nat,
 Voor zooveel groene lootjens,
 Als gij wel hebt gehad.

„Hoe zou 'k, ellendig dier,
 Vermaken met mijn zangen,
 't Gehoor van een cipier
 Die mij hier houdt gevangen?

Ei, laat u niet bedriegen,
 'k En acht geen brood, noch zaad,
 Voor dat men mij laat vliegen
 Te velden, voor weldaad.

De-n-aardboôm was mijn vloer,
 De hemel mijn verwelief,
 Al 't groen gewas mijn voer,
 Mijn tafel gaf God zellef;
 Hoe zouden mij de kruimen
 Vermaken, mij, uw prooi,
 Daar ik den hemel ruimen
 Moet, voor een naauwe kooi?

Mijn schepper had mij vrij
 Doen teelen van 't geveugelt;
 Maar uw geweld heeft mij
 Mijn vrije vlucht betengeld;
 Ik hippel en ik wemel,
 Mijn zang dient tot geschrei,
 Want kooi en is geen hemel,
 Noch zoodjen is geen wei.

Wilt gij dan met genucht
 Mijn orgeltjen doen spelen,
 Zend mij weêr in de lucht,
 En 't gorgeltjen zal kwelen

Voor hem, die alle dingen
 Schiep, met een enkel oog,
 Dies plach ik nooit te zingen,
 Dan als ik vloog omhoog."

Gij hebt mij al voldaan,
 Daarom mijn klein leeuwkerkjen,
 Ik zal u weêr ontslaan;
 Vlieg uit uw teenen kerkjen,
 En zoek te veld uw gaaiken,
 Kweelt samen overluid. —
 Met deed ik 't deurtjen open
 En 't beestjen vloog er uit.

Verrassing.

Spijtig Klaartjen zou 'er baden,
 Moedernaakt in eene beek,
 Die langs klaverboorden streek,
 Overschaauwd van wilgebladen;
 Grage Reinoud zat, en keek
 Watertandend door de rietjens,
 En hij riep eens zoet meteen:
 Nog wat dieper tot de knietjens! —
 Daarmee droop zij schaamrood heen.

Minnebede.

Leonoor, mijn lieve licht,
 Voor uw oog de zonne zwicht,
 Met haar blonde stralen,
 Die gansch niet, in mijn gezicht,
 Bij zijn glory halen.

Vonken, foely van die git,
 Gijens, met uw gouden pit,
 Bliksem niet zoo fellyk,
 Dat het hart dat u aanbidt,
 Te eenemaal verwelck!

Lieve Leonoor, gij moordt
 't Hartjen dat u toebehoort,
 Met die lieve lonken,
 Zoo mij niet een troostig woord
 Komt in 't hart geklonken.

Woordjens kunt gij duizend smeên,
 Die daar geestig, aardig, heen
 Vlien als minneboodjens;
 Maar tot troost en komt er geen
 Uit de ivoren slootjens.

Houd uw eigen slaaf te ra,
 Zalig kuntge 'em maken dra,
 Zoo gij slechts laat glippen,
 Op zijn bede, één gunstig ja
 Uit die lieve lippen.

Een goede Huisvrouw.

Een vrouwe die lief heeft haren man en heere,
 En wel onderhoudt den' houwelyken staat,
 Die is haars mans vreugd en haars mans eere,
 Zij verheugt zijn harte, waar dat hij gaat;
 In den nood is zij des mans toeverlaat;
 Zij bedekt zijn lachter *) in alle manieren;
 Zij vermeedert zijn goed, zij geeft hem goeden raad;
 Met haar handen kan zij 's mans lichaam versieren;
 Zij kan hem loven, prijzen, eeren en vieren;
 Met zoete woorden kan zij zijn geest verlichten;
 Een goede vrouw kan wonderen uitrichten.

*) Schande.

Vriendschap.

Helaas, waar is de vriendschap heen?
 Dus klaagt en vraagt schier iedereen.
 En zoekt niet ver, ze is dicht bij u,
 Maar is, gelijk als de echo, schuw.

Die, ongeroepen, blijft als stom.
 De vriendschap, die heeft ook waarom
 Dat zij zoo zelden haar laat zien,
 Zij kan, noch wil niet zijn allien.

Dus, wie dat wenscht te zijn bemind
 Van andren, van zich zelf begint;
 Want vriendschap, door bewezen gunst,
 Dringt met een heil'ge tooverkonst.

Voorbarigheid.

Teêr bloemeken, zie wat gij doet,
 Gij durft het al te ontijdig wagen;
 April heeft ook zijn wintervlagen,
 En geeft nog wel een witten hoed.
 Gij geeft u al te vaardig bloot;
 Daar kan nog wat ontstaan van 't Noorden,
 't Welk kwetsen kan, ja gansch vermoorden
 Uw geestig wit en aardig rood.
 Beklagen zult gij nog misschien,
 Dat gij op de eerste lenteliefde,
 Of laauwte uw zwanger knopjen kliefde,
 En ons uw blos zoo vroeg deedt zien;

Een maartsche lach dient niet vertrouwd.
 Gij slacht den hoveling, die, stout
 Op 't eerst genadig oog zijus heeren
 En op zijn eerste gunsten prat,
 Fluks valt aan 't pochen en brageeren;
 Maar Duren is een schoone stad.
 't Gaat aan het hof als in den hof:
 De hovelingen en de blommen,
 Te haast ontloken of geklommen,
 Die vallen dik weêr haast in 't stof.
 Of bet, gij slacht ons altegaêr,
 Die ons, als slechthoofden en schapen,
 Aan 't tegenwoordige vergapen,
 Het zij dan welvaart of gevaar.
 Die zich van ramp gegeeseld vindt,
 En durft zich gansch geen heil verbeelden;
 En die gestreeld wordt van de weelden,
 Droomt niet als mooi weêr en voorwind.
 Maar alle lief sleept ook zijn leed,
 Als alle leed weêr zijn vermaken;
 God heeft de wereldlijke zaken
 Met honigsap en gal doorkneed.
 Zoo volgen bitter winterweêr
 En zoete zomer op elkander;
 Zoo volgen dag en nacht de een d'ander;
 Zoo gaat het nu al op en neêr.

Dus, bloemken, of u 't innig lot,
 Waarvoor ik duchtte, kwam te krenken,
 Zoo hebt gij 't spreekwoord te gedenken:
 Vroeg groen, vroeg grijs; vroeg rijp, vroeg rot.

Akkerleven.

Hoe genoeglijk rolt het leven
 Des gerusten landmans heen,
 Die zijn zalig lot, hoe klein,
 Voor geen koningskroon zou geven.
 Lage rust braveert den lof
 Van het hoogste koningshof.
 Als een boer zijn hijgende ossen
 't Glimpend kouter, door de klont
 Van zijn erfelijken grond,
 In de luwt der hooge bosschen,
 Voort ziet trekken; of het graan,
 't Vet der klei, met goud belaân;
 Of zijn gladde mellekkoeien,
 Even lustig, even blij,
 Onder 't grazen, van ter zij,
 In een bochtig dal hoort loeien; —
 Toon mij dan, o arme stad!
 Zulk een wellust, zulk een schat.

Welige akkers, groene boomen,
 Malsche weide, dartel vee,
 Nieuwe boter, zoete mee,
 Klare bronnen, koele stroomen,
 Frissche luchten, overvloed,
 Maakt het buitenleven zoet.
 Laat een koopman koopmanswaren,
 Huis en hof, en kas en goud,
 Wagen op het schuimend zout,
 Daar de witte zeilen varen,
 Varen, maar met groot gevaar;
 Veemans rijkdom blijft van daar.
 Laat de drokke pleitzaal woelen,
 Menig vreezen dat de schaal
 Van de vierschaar rijze of daal,
 Voor de strenge rechterstoelen;
 Veeman houdt zich bij zijn vee,
 En daar blijft zijn zorg meê.
 Zaaïen, planten, en verzetten,
 Geeft hem werk, hij vischt en jaagt,
 Dikwijls valt hem, eer het daagt,
 Vliegend wild in looze netten;
 Dikwijls voert hij, met zijn raân,
 Grazig zuivel steewaart aan.
 Appels enten, peeren plukken,
 Maaien, hooien, schuur en tas

Stapelen vol veldgewas,
 Schapen scheeren, uiers drukken,
 Zeven kinders en een wijf,
 Zijn zijn daaglijksch tijdverdrijf.
 Vork en riek, en schup en spade,
 Zetten zijne lusten pal;
 't Zij de boomgaard hem verzade,
 't Zij de kruidben niet te loom
 Op zijn lage tafel koom.
 Als de lente 't land beschildert,
 Als de zomer zweet en gloeit,
 Ploegt en spit hij onvermoeid.
 Als de winter 't woud verwildert,
 Houdt hij den beroekten haard
 Met zijn vrienden, rond van aard.
 't Herfstseizoen, vooral te danken,
 Snijdt hem druiven, perst hem most,
 Die hem slechts wat moete kost;
 Hemelwaarde wingerdranken
 Vullen dan met wijn zijn ton,
 Onlangs schutt'en ze ook de zon;
 Want des zomers, na veel zwieren,
 Neemt hij, om zich goed te doen,
 Onder 't loof een slaapjin 't groen,
 Daar de vogels tierelieren,
 Daar een levendige vliet

Van de steile rotsen schiet,
 Els, zijn liefste door het trouwen,
 Wiegt met zang hem, daar hij slaapt,
 Schoon ze vrij al wijder gaapt,
 Dan de hoofsche staatjonkvrouwen,
 En hij kust er Elsjen voor; —
 Dus brengt Melker 't leven door.

Bloemen en Maagden.

Schoon bloemgewas en edel kruid,
 Van 's hemels dauw gevoed,
 En al wat uitter aarden spruit,
 Gij wordt van mij gegroet.
 Ik kom hier aan der heide gaan,
 Daar zoek ik mijn vermaak,
 Ik ga op u mijn oogen slaan,
 En 't schijnt dat ik ontwaak.
 Ik zie mijn beeld in uwe jeugd,
 Dat mij er heden blijkt,
 En 'k schep mijn lust uit uwe vreugd,
 Vermids gij mij gelijkt.
 Uw schoone verw en frissche glans
 Versiert het gansche veld,
 En, naar het zeggen van de mans,
 Ben ik ook zoo gesteld.

Maar daar is nog een ander stuk,
 Dat meê ons beiden raakt,
 Dat is, dat ramp en ongeluk,
 Gansch lichtlijk, ons genaakt.
 Bezieet, hoe ras een bloempjen sterft
 En plat ter aarde zijgt,
 Bezieet, hoe licht zijn glans verderft,
 En dorre plekken krijgt.

Bezieet, hoe dat een frissche roos
 (Ik meen een jonge maagd)
 Een die men onder duizend koos,
 Die al de jeugd behaagt;
 Bezieet, hoe licht zoo'n schoone blom
 Verliest haar eersten glans,
 Schoon zij was lief en wellekome
 Bij alle jonge mans.

Wel roosjens, siersels van het veld,
 Kan dit alzoo geschiên?
 En is 't met u alzoo gesteld,
 Zoo dient er in voorzien.
 Maar zegt, wat kan u beter zijn,
 Als dat ge wordt geplukt,
 Niet door een bok of gortig zwijn,
 Om zoo te zijn verdrukt;

Maar om te zijn een hupsche kroon,
 Ter eeren van de jeugd,
 Uw plukker tot een zoete loon
 En tot een staåge vreugd;
 En of uw tijd is wonder kort,
 Maakt daarom geen getreur,
 Want schoon een frissche roos verdort,
 Zij houdt een zoeten geur.

Maar linkerts, wie gij wezen meugt,
 Ik bid u, weest gerust,
 Mijn bloem, mijn roem, mijn teëre jeugd,
 Is niet voor uwe lust.
 Ik wachte voor mijn beste pand,
 Tot troost van mijn verdriet,
 Ik wachte vrij een waarder hand,
 Maar u en wacht ik niet.

Vrijerspraat.

Och, dat je mijn wijf waart, ik zou je zoo gedienschtig wezen,
 Ik zou je water halen, ik zou je pieterscly helpen lezen,
 Ik zou je daar houwen zitten op een stoel met een kussen altoos,
 En komen altemets vragen: hoe vaar je schaapjen? hoe vaar je
 (mijn zoete boterdoos?)

Je zoudt niet meer doen als je zelve woudt, en slapen zoo lang
 (als 't jou lusten,
 En wie weet hoe dikwijls ik jou op een dag wel kusten.
 Ik zou jou al wel bezorgen, kind; ik heb zelf een groot stuk land,
 En daarvan krijgen wij zooveel turf als men in een heel jaar
 (verbrandt,
 En dan zouwen we bij 't vuur zitten met een volle kan, (man.
 En ik zou zeggen: avoës, wijfjen, en jij zoudt zeggen: ik bedankje
 Ik zou jou 's morgens rijgen, kleën, en oppronken, wel te degen,
 Ja jou kleëren, met een nieuwe schuier, reintjens afvegen;
 Ik zou jou schoenen zwarten, jou schorteldoek binden, dienen
 (jou al den dag;
 O moer, ik ben al wat een man met eeren wezen mag.
 Ik zou jou kousjens warmen, eer jij ze aan jou gebenedijde voet-
 Gingt trekken; ik zou, 's morgens heel vroeg, zoetjens (jens
 Opstaan, en 't huis uitvegen, en de asch oprapen,
 En dan zou ik zeggen: goê morgen, wijfjen, heb je al wel te
 (nacht geslapen? —
 Somma, ik zou jou zoo koesteren, knoffelen, en behagen,
 Datje jou in 't minste met mij niet zoudt hebben te beklagen.

Waarheid.

Men zeit wel, en het is ook menigmaal gebleken,
 Dat zotten in 't gemeen de waarheid zullen spreken;
 Men zeit ook, en het is een overoude klacht,
 Dat, wie de waarheid spreekt, wordt voor een zot geacht.

Gelukkige Min.

Windeken, daar het bosch af drikt,
 Wijs mijn brak toch op het wild,
 Dat ik jage, Spreid die hage
 En die telgens van elkaar,
 Mogelijk schuilt mijn nimfen daar.

Nimfen, zoo haast als gij vermoedt
 Dat mijn gang zich te uwaart spoedt,
 Gaat gij schuilen In de kuilen,
 In het naauwste van het woud,
 Daar gij met recht vervaard zijn zoudt.

Zonder te duchten, dat in 't kruid
 Dikmaal slangen, glad van huid,
 Zijn verholen, Gaat gij dolen;
 Maar nochtans, hoe zeer gij vliedt,
 Dat gij mij haat, en dunkt mij niet.

Want toen wij van 's avonds laat
 Zongen tot den dageraad,
 Met malkander, De een door d'ander,
 Tot den dans ik u verkoos,
 Bloosden uw wangen als een roos.

Mompelen hoorde ik op dat pas,
Dat dit geen kwaad teeken was.

En wanneer ik, Zeer begeerlijk
Kussen kwam uw mondjen teér,
Repten uw lipjens, dacht mij, weér.

't Weigeren en de afkeerigheid,
Voegt zoo wèl niet als men zeit

Voor de vrouwen, 't Kan haar rouwen;
Die geboden dienst versmaadt,
Wenscht er wel om, als 't is te laat.

Levenswijsheid.

Wat is 't, onvernoegde mensch, Dat uw wensch
Stadig naar wat nieuws komt drijven?

Neem de heele wereld voor, Loop zè door,
't Is de weerl'd en zal ze blijven.

't Geen men tegenwoordig ziet, Is geschied;
't Geen de tijd hier na zal brengen

Is òf nu, òf al geweest, Op één leest
Schocien zoo alle aardsehe dingen.

Bouwen, breken, krijgen, slaan, Doôn, verraân,
 Jachten, trachten, zoeken, wroeten,
 Wat men hoort, beleeft, aanschouwt, 't Is al oud
 Dat op aard ons zal ontmoeten.

Nieuwe menschen voedt en haart Steeds deze aard,
 Maar geen nieuw begeert' noch haken,
 't Was als 't is, en 't is als 't was, D'ouden pas
 Houden al des werelds zaken.

Zoo lang menschen menschen zijn, Zal er pijn,
 Ramp, gevaar, en onlust wezen,
 Zoek op aard geen paradijs, Zijt ge wijs,
 Leêg uw hart van hoop en vreeze.

's Werelds heil en ongeval Is een bal
 Daarmeê de aardsche lusten spelen,
 Die neêrvalt, naar de opperheer 't Zacht of 't zeer
 Onder menschen wil verdeelen.

Dina.

Indien ooit maagd haar droeve klachten
 Vermocht te brengen aan den dag,
 Ik ben het, die geheele nachten,
 Ik ben een maagd, die klagen mag.

Ik was een bloem, nog versch outloken,
 Ik was een roosjen, ongeplukt;
 Van vrijen was mij nooit gesproken,
 Door liefde was ik nooit verrukt.

Ik ging met dochters van den lande,
 Ik ging bezien een vreemde stad,
 Maar ziet, daar bleef mijn eer te pande,
 Eer 't iemand wist, was ik gevat.

De jonge prins, in min ontsteken,
 Die kwam aan mij zijn gunste biën,
 Ik, onbewust van hoofsche trekken,
 Ging met hem om het hof te zien.

De maagden, die omtrent mij waren,
 Die gaf men vast een zoete praat,
 En zij, nog in haar domme jaren,
 En zien niet wat daar omme gaat.

Ik werd in stilheid weg genomen
 En, ik weet niet waar heen, gerukt,
 Maar eer ik weder mochte komen,
 Zoo was het bloemtj' cilaas! geplukt.

Ik was bedroefd in al mijn zinnen,
 Maar hij bood mij zijn rechterhand,
 En zwoer hij zou mij eeuwig minnen,
 En blijven eeuwig mij verpand.

Dies, om mijn droefheid af te weeren,
 Zond straks zijn vader uit de stad,
 En liet in echte mij begceeren,
 En bood ons eer en groote schat.

O broeders, vol onwijze kuren,
 Die niet als bloed en wrake dorst,
 Gij doet de stad het wreed bezuren,
 En in de stad den jongen vorst.

Daar ligt de vader dood geslagen,
 Daar ligt de zone nevens hem,
 Daar hoort men duizend vrouwen klagen,
 Maar boven al mijn droeve stem.

Wat ging u aan, o ruwe gasten,
 Te komen tot zoo wreeden vond,
 En zoo geweldig aan te tasten,
 Die mij alleen vereeren kon?

Ik waar nu, als een koninginne,
 Gekroond in Sichems hooge zaal,
 Ik leefde nu in echte minne,
 Maar gij verboodt het altemaal.

Nu moet ik al mijn leven treuren,
 Gelijk een tortelduifjen plach,
 Geen prins, geen man mag mij gebeuren,
 Oeh, waar dit nu mijn leste dag!

O, bloedig zwaard, van wreede menschen,
 Waarom toch hebt gij mij gespaard!
 Maar nu en heb ik niet te wenschen,
 Als met de dood te zijn gepaard.

Ach, vrijsters, wilt dees les onthouen,
 En weest geleerd door mijne pijn:
 Kwá beenen ende goede vrouwen,
 Die moeten niet uithuizig zijn.

Boerenwijsheid.

Wilje werken op goê voet? Dan zoo moet
 Gij zien wat elk diertjen doet,
 Gij moet ieder beest besturen,
 Naar de drift (*bis*) van zijn nature.

Hebje dan een lustig paard, Schatten waard,
 Laat het volgen zijnen aard,
 En laat het u zelven dragen
 Ofte spant (*bis*) het voor den wagen.

Hebje een os, slaat hem eens vroeg, Voor de ploeg,
 Dat is voor hem spuls genoeg,
 Maar kan hij het niet betrachten,
 Weid hem vet (*bis*) om hem te slachten.

Hebje varkens, geeft 'er veel Garstenmeel,
 Want dat is 'er beste deel;
 Geeft 'er 't wei ook van de koeien,
 Dat helpt veel (*bis*) om vet te groeien.

Maar zoo gij een ezel hebt, Daarvan schept
 Gij profijt, zoo hij 'em rept;
 Geeft hem dan te met wat slagen,
 Laat hem zak (*bis*) en pakken dragen.

Hebje koeien, geeft 'er gras, Op zijn pas,
 Anders het nooit voordeel was;
 Want daar moeten zij van leven
 En 'er melk (*bis*) en plompjens geven.

Hebje dan ook nog een kat, Geeft 'er wat
 Van dat witte koeiennat,
 Laat 'er wonen in uw huisjen,
 Want zoo vangt (*bis*) ze menig muisjen.

Hebje nog een schrapend hoen, Wilt het voên;
 Wat zal 't schaamle beestjen doen?
 Daar en valt niet op te zeggen,
 Want het wil (*bis*) u eiers leggen.

Hebje van zulk slag nog meer, Als een heer,
 Houdt uw beestjens fraai in eer;
 Want men moet naar reden leven,
 Ieder dier (*bis*) het zijne geven.

Minnezang.

Elk prijst zijn lief naar hij ze gis,
 Zijn lust ik niet benije;
 Die ik bemin geboren is
 Tot 's werelds heerschappije.

Mijn geest van een gemeen verstand
 Hem geenzins laat bekoren;
 Diegene daar mijn hart voor brandt,
 Is een princes geboren.

In heusheid is zij nimmermeer
 Van iemant te overwinnen,
 Geen ding en acht zij boven eer,
 't Zijn princelijke zinnen.

Haar goddelijk verstand, dat blinkt
 Wanneer haar reden vloeien,
 Haar hooge stem, wanneer ze klinkt,
 Legt menig ziel aan boeien.

Haar aanschijn nevels-dik verklaart,
 En 't kwaad-weër doet verschoonen;
 Dat als zij buiten spelen vaart,
 De zon schaamt 'er te toonen.

Zon, dreig ons vrij met duisternis,
 Schuilt achter wolken bloede,
 Zoo lang mijn juffrou met ons is,
 En zijt gij niet van noode;

Men zal daarom natuur geschend
 Van niemant hooren noemen,
 Waar dat mijn vrou haar oogen wendt,
 Daar groeien kruid en bloemen.

Maar, zonder 't ooge dat mij kwest
 En schoonheid uitgelezen,
 Al straalt gij zonlicht al u best,
 Zal 't droeve winter wezen.

Dus heeft natuur haar liefste kind
 Gaan boven andre eieren;
 De harten, die haar schoonheid wint,
 Regeren haar manieren.

Bruiloftszang.

Geluk, zaligheid, vrede,
 Wenschen wij in uw staat,
 Bruidegom, vrouw bruid mede,
 De Heer gunne u genaad'!

Opdat mag t' zijnder eere
 Gedijen 't geen gij doet,
 Zoo volgt 'Tobias' leere,
 Gods zegen u ontmoet.

Want die den Heere vreezen
 Zal hij verlaten niet,
 Gezegend zal 't werk wezen,
 Dat door zijn hand geschiedt;
 Zijn oogen zullen schouwen
 Jeruzalems geluk,
 En Isr'els vreed' vol trouwe,
 Ontlast van Satans juk.

De heilige echt hoogwaardig,
 Heeft God zelf gelaudeerd:
 Daar hij het water vaardig
 In goe wijn heeft verkeerd.
 Zulks doet hij noch, ten tijên
 In 't midden hij 'em voegt,
 Daar twee 'er samen vlijen,
 In trouw en liefd' vernoegd.

Dees, die gij hebt verkregen,
 Door Gods schikking, ten echt,
 Betreed met haar Gods wegen,
 In handeling oprecht:

Vreedzaam leeft met u beiden
 Alzoó gij hebt beloofd,
 Tot u de dood komt scheiden
 En 's levens kracht ontroofd.

Uw huisvrouw wilt beminnen
 Als uw eigen lichaam:
 Met hert, gemoed, en zinnen,
 Haar aandoen smaad noch blaam;
 Want gij zijt nu twee herten
 In een begrijp vereent,
 Laat d' eens leed d'ander smerten,
 Als vleesch van een gebeent.

Gij zult vader en moeder
 Verlaten en afgaan;
 Als Aswerus, behocder
 Van uw vrouw zijn voortaan;
 Haar zwakheid helpen dogen,
 En troosten haar in rouw,
 Na uws herten vermogen,
 En uitwijzing van trouw.

Hier tegen zuldij goedig
 Uw man gehoorzaam zijn
 Als Sara deed oodmoedig
 Abram t' allen termijn;

Een heer ging zij hem nomen,
 Diende hem naar haar macht,
 Zulks is de daad der vromen,
 Vrouw bruid, neem hier op acht.
 De Opper-Prins verheven,
 Die al dat leeft beheert,
 Wil u zijn zegen geven,
 Dat gij 't wijslijk regeert:
 Laat liefde in u bekliven,
 En wilt God eere bien:
 Als planten van olijven
 Zuldij uw kindren zien.

Gracy-lied.

Al die hier zijt gezeten,
 En door Kristus verheven leeft,
 Om drinken en om eten
 Laat ons God niet vergeten,
 Die 't ons alles gegeven heeft.
 Hij is onze God almachtig,
 Wij staan in zijnder hand,
 Laat ons hem loven eendrachtig,
 Hij zal ons, uit liefde krachtig,
 Schenken zijn rijk plezant.

Hij is onzer zonden ontlader,
 Laat ons smaken zijn deugd 't meest,
 Eet ende drinkt alegader,
 't Wordt ons gegund van God den vader,
 Den Zoon, en den Heiligen Geest.
 Laat ons nu te zamen gaan spreken
 Den Heere lof, prijs, ende dank,
 Zijn gracy is hier gebleken,
 Voor ons menschen, vol van gebreken,
 Die verzaad zijn met spijs en drank.
 Laat ons gehoorzaam wezen,
 O broeders, zijn lof vermeerct;
 Wij zijn zijn kinders geprezen
 Zoo wij in Mattheus lezen,
 Die ons aldus bidden leert:
 Onze vader, vol eerbare,
 Die daar in den hemel zijt,
 Geheiligd worde uw name,
 Ons toekome uw rijk bekwame,
 Uw wille geschiede altijd,
 In den hemel als op der aarden;
 Verleen ons ons dagelijksch brood,
 En vergeef ons, Heer vol weerden,
 Onze schulden; die ons deerden,
 Wij vergeven ze, klein en groot.

En laat ons, tot geender spacy
 O Heer, door onze misdaad,
 Vervallen in groote temptacy,
 Maar, door uw groote gracy,
 Verlos ons van alle kwaad.
 Want u is het rijk vol vrede,
 O Heer, almachtig God,
 De kracht en heerlijkheid mede,
 Van nu tot in eenwighede:
 Amen, zeggen wij tot slot.

Hansjen.

Over ettelijke jaren,
 Doe grand'peer was een klein kind,
 Waren er veel kluizenaren
 Tot de wildernis gezind:
 Onder alle Godes vrienden,
 Die den Heere vierig dienden,
 Was er ook een heremijt
 Die een kind had meêgeleid.
 Dit kind had hij meêgenomen
 Met hem naar de wildernis,
 Om het prykel te ontkomen,
 Dat er in de wereld is,

En om 't kind den weg des Heeren
 Van der jonkheid af te leeren,
 En opdat het kind altijd
 God zou dienen in zuiverheid.

Hansjen leerde goê manieren,
 Hansjen was geweldig fijn,
 En hij leerde hovenieren,
 Om niet lui noch leêg te zijn;
 Want de duivel uit der hellen,
 Komt de jonkheid altijd kwellen;
 Als zij lui en ledig gaat,
 Doet zij niet dan alle kwaad.

Hansjen, die en zag geen menschen
 Anders dan den heremijt,
 Alle ding ging er naar wenschen,
 En hij diende God met vlijt;
 Tot dien tijd, dat zij vernamen,
 Dat er jonge vrijsters kwamen,
 Om te juichen, blij van geest,
 Op een boeren bruiloftsfeest.

Hansjen, die nooit zulke dingen
 Van zijn leven had gezien,
 Die sprak met verwonderinge:
 Vader, wat zijn dat voor liên? —

Toen kreeg vader achterdenken,
 Duchte dat het hem mocht krenken,
 En de man sprak, heel bedaan:
 Dat zijn gansjens die daar gaan;

Wacht u, dat zij u niet bijten,
 Dat gij daar niet bij en gaat,
 Anders mochten zij u smijten*);
 Blijf bij mij en volg mijn raad:
 Houd u in mijn kluis verborgen,
 Ik zal vlijtig voor u zorgen;
 Wacht u, dat u niemand ziet,
 Anders naakt u groot verdriet.

Neen, ik vrees niet, zei ons Hansjen,
 Voor dees gansjens, noch verdriet;
 Vader koop mij zulk een gansjen,
 Want zij zijn zoo leelijk niet,
 Zij en zullen mij niet bijten;
 Koop me een gans, of ik zal krijten.
 Ach! dacht toen de heremijt,
 Nu ben ik den vogel kwijt.

Het was naauw een week geleden,
 Of ons Hansjen raakte los,
 En hij liep met fiere schreden
 Naar de stad toe uit het bosch:

*; Slaan.

Toen ons Hansjen daar, met hoopen,
 Zulke gansjens meer zag loopen,
 Was hij naauw een maand uit 't woud,
 Of ons Hansjen was getrouwd.

Men mag wel de jongelieden
 Raden tot de zuiverheid,
 Maar men mag 't 'er niet verbieden,
 Zij zijn vrij, zoo Paulus zeit.
 Die het vat, die mag het vatten,
 Die het schat, die mag het schatten;
 Alle geesten looft den Heer,
 De een wat minder, de ander meer.

Het Klopjen.

Een deuntjen van een klopjen jong,
 Dat maalt mij in de kruin,
 Die 't kapjen op het tuintjen *) hong,
 En dolend zong in 't duin:

Ik geestig diertjen, cenig kind,
 Wat deed ik in de kouw?
 Geen vogel men in 't koûtjen bindt,
 Die niet en kwijnt van rouw.

*) Heg.

Mijn moeder bij mijn wieg vaak zong,
 Wijl 't papjen was te vier:
 O hemel, die dit spruitjen schonk,
 Geef spruitjens nit dit dier.

Dus voedde zij mij vrolijk op,
 Tot op een rijpen trap;
 Maar ik gaf 't jonge mal den schop,
 Won 't hoofdjen in de kap.

Terwijl ik dus met lompen zin,
 In vrijheid blijheid zet,
 Was 't lammetjen den doolweg in,
 En 't vogeltjen in 't net.

De boomtjens, steentjens, dom en stom,
 Die treuren om mijn leed,
 Omdat ik, frissehe jonge blom,
 Zoo naar naar 't grafjen gleed.

Jonge Liefde.

Ik en wil geen ouden man trouwen, om geen duizen gulden,
 Duizend gulden is haast verteerd, dan moet ik een draadjen
 Spinnen is zeer klein gewin; ik en wil geen onweu, (spinnen;
 Met een jongen ruiter is 't gengeg'lijk huis te houwen.

Als mijn man naar de kerk zal gaan , met zijn stijve beenen ,
Dan gaat die oude , koude man slepen over de steenen .

Ik wil hebben eenen man , die over zijn koten dribbelen kan .
Ik en wil geen ouwen , enz .

's Morgens als hij vroeg opstaat , en hij zijn handjens zal wassen ,
Zijn nagelen zijn drie talien lang , zijn neus die druipt in de assche ;
Ik en wil geen ouwen , enz .

's Nachts , omtrent ten elfen , als ik hem dan zal keeren ,
Dan roept die oude , koude man : och , gij doet mij zoo zeere !
Ik wil hebben eenen man , die hem zelven keeren kan .

Ik en wil geen ouwen ,
Met een jongen ruiters is 't genoeg'lijk huis te houwen .

Haagsche Avondkout.

Daauw en donker zijn aan 't zakken ,
Zon en hoenderen te kooi ,
Alle gevels , alle takken ,
Alle meisjens even mooi ;
Alle kaakjens even blozig ,
Alle oogjens even gaauw ,
Alle lipjens even rozig ,
Alle mondjens even naauw .

Maar, om lak bij lak te stellen,
 Menig kalver-jonge maat,
 Menig knechtje zou ik tellen,
 Dat den avond niet en haat;
 Dat de duisterheid doet breken
 Door het bloode schaam-verschiet,
 Dat de donker meer doet spreken,
 Dan het licht hem denken liet.

Hieruit groeit het jeugdig krielen
 Naar der linden duisterheid.
 Hieruit kittelen de hielen,
 Als het klokje *negen* zeit;
 Hieruit is het niet te houwen,
 Al wat op het vrijen staat,
 Hieruit moeten broek en bouwen,
 Met de vleermuis, op de straat.

„Trijntje, zei daar lestmaal eenen,
 Bij mijn eer ik heb je lief;
 Van de kruin af tot de teenen,
 Staan ik onder jou belief;
 Laat me draven, doe me loopen,
 Heet me stappen als een tel,
 Doe me schenken, heet me koopen,
 Zie wat ik je weigren zel.”

„Dirkje, hoorde ik straks een ander,
 Zal 't dan nimmer wezen, kind?
 Smakje staåg een oog op Sander,
 En mijn woordjes in den wind?
 Staat zijn mutsje zoo veel trotscher,
 Zoo veel vlugger als het mijn?
 Hangt mijn rokje zooveel schotser,
 Zoo veel loomer als het zijn?”

Weêr een ander van ter zijen :
 „Nou mijn troostje, stoor je niet,
 Liever als ik Griet zou vrijen,
 Liever als ik jou verliet,
 Lag ik levendig bedolven,
 Daar ik tegenwoordig tree,
 Liever in de groene golven
 Van de Schevelinger zee.”

Weêr een ander: „wel Angnietje,
 Wel mijn hartje, wel mijn long,
 Hoe beviel je 't leste liedje,
 Dat ik gister avond zong?
 Heer! wat stond ik nat bedropen
 Voor je deurtje-n- in dat weêr,
 Daar jij dichtjes laagst gekropen,
 In de lodderlijke veêr.”

Nog een ander op een bankje:
 „Wel 'ezeid mijn zoete moër;
 Jouwenhalven, ik bedankje,
 Maar hoe is 't met vaar en moër?
 Wat? ze mochten zoo lang grollen,
 'k Zou ons rajen met ons tweën,
 Op een wagentje te ontrollen,
 Al dit mocielijke *neen*.”

Weër een ander aan een boompje:
 „Dat's nou al mijn moertjes goed;
 Maar dan heb ik nog een oompje,
 O, dat is zoo rijken bloed!
 Met zijn bogert, met zijn weuning,
 Met zijn koren, met zijn ooft;
 Klaar, je vrijer is een keuning,
 Al dit hangt 'em boven 't hoofd.”

Nog een ander, van 't gebroedsel
 Dat of pen of degen voer':
 „Mijn solaas, mijn vreugden-voedsel,
 Ach! *quiteert*-u zoo *la cour*?
 Zult ge u ceuwig *absenteren*?
 ('k Schat de meid naar Leiden voer)
 Wil mijn *flannes obligeren*,
 Met een *expediet retroer*.”

Deze zijn de zoete vruchten
 Van de vrije vrijdoms-vreugd,
 Deze zijn de puikgenuchten
 Van een onbezorgde jeugd.

Boeren Danklied.

Doe ik onlangs de ruige velden
 Met mijnen gladden zeim beschoer,
 Ging dus mijn keel Gods goedheid melden,
 In 't zegenen van ieder boer:

Als God den hemel doet verhooren,
 En d'hemel weêr het aardsche dal,
 En de aarde dan de wijn en 't koren,
 En 't koorn de menschen overal;

Zoo komt in haast des Heeren zegen
 Met rijke schatten, velerlei,
 En laaft ons menschen, als de regen
 Het groene kruid doet in den Mei.

Met reden mogen wij dus zeggen,
 In 't schoone dorp van Wervershoof,
 Daar men onlangs het veld zag leggen,
 Zeer mager, schraal, en dor, en doof.

Wij zagen klaarlijk voor onze oogen
 Een grooten druk en zwaren nood,
 Ten zij dat God uit mededoogen,
 Ons weer zijn milden zegen bood.

God wou ook haast zijn heil weer toonen ;
 Mids hij ons op het spoedigst helpt,
 En met zijn zegen ons doet kroonen
 En met veel gaven overstelpt.

Het land, met jengdig gras besproten,
 Was onlangs slijk, maar staat nu groen,
 Mids duizend, duizend jonge loten
 'Er in der haast vertoonen doen.

Die, tegen al 't vernuft en reden,
 Opschieten haast, men weet niet hoe :
 Zoodat de gladde kocien treden
 In 't gras, bijna aan de ooren toe.

Het hooi, dat men schier moest opwegen
 Met al zijn geld, wanneer men 't kocht,
 Heeft ons de Heer, door zijnen zegen,
 In overvloed nu toegebracht.

Hij heeft ons koorn en tarw geschonken ;
 Die d'akker ziet, het is gennucht,
 En onze boomen staan en pronken
 Met allerhande schoone vrucht.

Dus toont de Heer te met zijn krachten,
In wonderwerken ongemein,

• Doe Simson eens van dorst versmachte,
Maakt God een kinbak een fontein.

Elias, in gebrek van spijsze,
Kreeg door een raven zijnen kost,
En op een wonderbare wijze
Heeft God Samarien verlost.

Dus werkt de groote God van boven,
Opdat wij, in voorspoedigheid,
Niet ons vernuft en zonden loven,
Maar alleen zijne goedigheid.

Wij danken u dan, Heer der Heeren,
Voor al 't geen dat ons land ontving,
En wil ons voort, tot uwer eeren,
Bijblijven met uw zegening.

Menschen en Beesten.

O zoete jeugd, weest niet hovaardig,
Roemt niet op staat of eedlen geest,
Want schoon al schijnt een mensch zeer waardig,
Nog is hij minder dan een beest,
Zoo wanneer wij te recht bemerken
Het aardsche lichaam en zijn werken.

De jonge kalveren en lamtjes
 En al 't gediert, die springen op
 En zoeken hares moeders mantjes,
 De pieltjens *) kruipen uit den dop;
 Maar een jong kind leit lange jaren
 En strekt zijn ouders tot bezwaren.

Als andre dieren zijn geboren
 En op de wereld voortgebracht,
 Ze komen met 'er kleed te voren,
 Met pluimen, wol, of haren vacht;
 De mensch alleen heeft naakte leden,
 En andren moeten hem bekleeden.
 Een beest, dat leeft ook zonder zorgen,
 Zonder arbeid en zonder zweet;
 En, 't zwoegt nooit voor den dag van morgen,
 Want altijd staat zijn disch gereed;
 Dit mag den mensche niet gebeuren,
 Maar moet in 't werk hem schier verscheuren.
 Natuur heeft ook een beest geschapen
 Bekwaam tot tegenstand van strijd;
 Want ieder beest dat draagt zijn wapen,
 Waarmede dat het vecht en smijt †);
 Maar de arme mensch en draagt geen horen,
 Geen klauwen, noch geen scherpe sporen.

*) Eendjens.

†) Slaat.

Een beest is vaardig op zijn beenen,
 En afgevaardigd tot de vlucht;
 Een vogeltjen, dat vliegt daar henen.
 Tot boven in de blaauwe lucht;
 Maar een mensch is zeer traag van leden,
 En gaat heel log daar henen treden.

Een beest leeft ook veel meer naar reden,
 Als wel een mensche zelve doet,
 Want het is in zijn staat tevreden,
 Maar een mensch zoekt al meerder goed;
 En dit ontsiert den mensch nog 't meeste,
 Dat hij een dienaar is der beesten.

En wilt gij van de kunsten roemen,
 Die geschiën door des menschen geest,
 Zoo zal ik u eens kunsten noemen,
 Eerst nitgevonden van een beest;
 Hij toch is van veel grooter eeren,
 Die kunsten vindt, als die ze leeren.

Wie heeft het metslen eerst begonnen? —
 Het was een kraaitjen in zijn nest;
 En hoe het gaarn moet zijn gesponnen,
 Leerden de spinnen allerbest;
 En hoe men landen moet regeren,
 Dat moest men van de bijen leeren.

En hoe men zijne stem moet wringen,
 In grove-n-en in fijne taal,
 Om alzoo goed muziek te zingen,
 Dat leerde-n-ons de nachtegaal;
 En om daar de aarde te ondermijnen,
 Leerden ons mollen en konijnen.
 Een pellikaan die leerde 't laten,
 Door 't tappen van zijn eigen bloed;
 Een ooievaar die leerde ons vaten,
 Hoe men klistereen zetten moet;
 Een ezel leerde, in oude tijden,
 Dat men den wingert moet besnijden.
 En om door 't roer een schip te sturen,
 Dat zag men aan den visch zijn steert.
 In summa: daar zijn veel manieren,
 Die het gediert ons heeft geleerd;
 Wat wil hem dan den mensch verheffen,
 Daar hem de beesten overtreffen.

Gelijkheid.

Alle menschen, arm en rijk,
 Slecht en edel, zijn gelijk;
 Menschen, die met kronen gaan,
 Menschen, die in pijen staan,

Menschen, wijs als Salomon,
 Menschen, sterk als Gideon,
 Menschen, schoon als Absalon,
 Menschen, zuiver als de zon,
 En voorts al die menschen zijn,
 Zijn van aarde; wat den schijn,
 Wat het wezen anders toont,
 't Is al aarde datter woont,
 En malkander zoo gelijk,
 Als de modder is aan 't slijk;
 Boer en koning, wijs en zot,
 Zijn geschept uit eenen pot.
 Is hij dan niet onbedacht,
 Die zijn zelven beter acht,
 Dan een ander, omdat hij
 Komt van edel basterdij,
 Of van zulken ouden stam,
 Daar des keizers vaar afkwam?
 Zeker, vriend, wie dat gelooft,
 Is van recht verstand beroofd.
 'k Weet wel dat ik overal
 Vele menschen vinden zal,
 Daar gij ver in geld en goed
 Schuiven, en voor wijken moet;
 Vele, meerder van verstand,
 Vele, gaauwer van de hand,

Veel, van meerder schoonigheid,
 Veel, van meer bevalligheid,
 Veel, van meerder kracht en macht,
 Veel, van meerder staat en pracht,
 Veel, in meerder eer en lof:
 Maar niet één van beter stof,
 Maar niet éenen ook, wiens stam
 Niet van stof en klei en kwam.

Zelfkennis.

Door eigenliefdes opgewek,
 Dat steeds het harte bij is,
 Komt lichtgeraaktheid, een gebrek
 Daar niemand schier van vrij is;
 Door lichtgeraaktheid toornigheid,
 Die òf in 't harte smooft
 En haat broeit, òf, indien ze scheidt,
 In daad of woord uitrooft.

Dat gij uw toorn beklaagt, bezucht,
 En anders wenscht te wezen,
 Is maar een ijdele toevlucht,
 Kwā zalf doet niet genezen;

Dat gij een vast voornemen maakt,
 Is of gelijkt nog iet;
 Maar als de pijl nooit wit en raakt,
 Wat baat het staâg geschiet?

Betracht de les ons voorgeleid
 Van Gods hoogwaarden Zone:
 Laat ongeveinsde oodmoedigheid
 Uws zielen grond bewonen;
 Waar de eerste aandrift wordt gestuit,
 Is van kwâ bui geen nood,
 En 't kwaad moet heel ter harten uit,
 Als gij zijn wortel doodt.

Zeemans Afscheidlied.

O scheiden, droevig scheiden! Als 't immer wezen moet,
 Komt en wilt mij geleiden, Tot aan den drabben vloed,
 Van waar ik door de baren Meen te varen.

Treedt op, treedt op den wagen, Wij toeven hier te lang.
 De dag begint te dagen, Nu paarden, gaat uw gang,
 En loopt hoe langs hoe felder, Naar den Helder.

Dat ik van daag mocht komen Al met der zonne schijn,
 Te Tessel op de stroomen, Geen blijder zou er zijn;
 Mijn vreugd, zag ik de zeilen, Zou niet feilen.

De haan begint te kraaien, De dageraad komt weêr,
Ik zie de wimpels waaien, Ons schip leit ginder veer,
De bootslui, zou ik achten, Naar ons wachten.

Weest voor mij niet verlegen, Dat ik in doodsgevaar,
Op de ongebaande wegen, Mocht raken hier of daar.
Die blijft, zoo wel kan sterven, Als die zwerven.

Voor wie hoof ik te vreezen, De gever van al 't goed,
Die zal mijn leidsman wezen; En heb ik zuur of zoet,
Ik zal hoe 't God wil voegen, Mij vernoegeu.

Vaartwel, mijn waardste vrienden, Ziet waar de bootslui ginds
Hun ankers vast opwinden, De zeilen staan vol winds;
Wilt mij, waar wij nu scheiden, Weêr verbeiden.

Treurigheid.

De treurigen zijn blind; ze zien maar door hun tranen;
't Is zoo, het vol gemoed ontlast zich door die kranen,
Maar door die bobbelen zwelt aller dingen schijn,
En 't worden wijde, dat maar enge wonden zijn;
En slaan er winden toe, zij zuchten ze tot baren,
Zoodat ze door den storm *wel*, waar ze geerne waren,
Maar *niet* en zien, waar langs; hun predik' maagd of man,
Zij zien niet hoe het weêr klaar weder worden kan.

Gezonde Schoonheid.

Zeg me, meisje, die zoo netjes,
 Poezelachtig zijt en vetjes,
 Levend, helder, welgedaan,
 Waarvan moogje zoo wel tieren,
 Daar al de andre arme dieren,
 Bleek en treurig kwijnen gaan?
 Eetje slaatje met een eitje?
 Drinkje niet als schapeweitje?
 Plukje moesjen uit den tuin?
 Bakje struifjes van de kruidjes?
 Trekje heen na zomerbuitjes,
 Om lamprei en knijn in 't duin?
 Slaapje op dons van witte zwaantjes?
 Lekje muskadelle-traantjes?
 Houje een ongemeene stijl?
 Legje in schau van koele boompjes?
 Droomje daar geen andre droompjes
 Dan van suiker uit Brezjl?
 Zwemje in lachjes en genuchtjes?
 Leeft uw geest in zoete kluchtjes?
 Springt uw zieltjen in uw lijf?
 Erfje niet als heil en zegen?
 Benje juist van pas geregen,
 Niet te los noch niet te stijf?

Zeg het toch uw medemeisjes,
 Vol zwaarmocdige gepeisjes,
 En uw speelnoots altegaâr,
 Red die diertjes van 'er tering,
 Onderkruip des dokters nering,
 En maak ze allen frisch en klaar.

Winterlied.

Hoe valt het vlokkig wintermeel
 Op berg en over dal!
 Hoe pronken met de bloote steel,
 De boompjens overal!
 Hoe toont de harde waterkorst,
 Die ongeheide brug,
 Gebolwerkt van den wintervorst,
 Zijn blank' en blooten rug!

Weg, jongens, wijkt wat van den haard,
 Laat bestevaâr bij 't vier!
 Den ouderdom is 't hoekjen waard,
 Zoekt buiten uw plezier.
 Loopt al te zamen op het ijs,
 En ploegt wat heen en weêr,
 Dan om de warmt', dan om den prijs;
 't Is nu goed winterweêr.

Neemt de gelegenheid wel waar,
 Grijpt toe, terwijl ze er is;
 Van acht'ren heeft ze tuit noch haar,
 Van voren grijpt men wis.
 De gure, koude winternacht,
 En grooter heeren raad,
 Met— hoc is 't ook? — een vrouws gedacht
 Vaak haastig komt en gaat.

Zoo 't morgen dooit, of zoo de snee
 Te nacht de rijbaan dekt,
 Zoo wordt het rijden met de slee,
 Of anders ook, begekt.
 Dan kunt gij niet, mijn lieve maats,
 Al woudt gij nog zoo graag,
 Dan helpt geen wel geslepen schaats
 Zijn rijder naar den Haag.

Wat Haag, dan Zwaag te vinden, valt
 Den besten rijder bang,
 Wat Zwaag, maar van Risdam gekald,
 Nog is het pad te lang;
 Past op dan, maats, de schaatsen klaar,
 Laat slijpen, zijn ze stomp,
 (Ziet op geen dubbeltjen in 't jaar)
 Of anders rijdt ge lomp.

Is 't ijs, wanneer je valt, te fel
 Voor knie of achterpoort,
 Denkt: harde slagen leeren wel,
 Het moet er zoo meê voort;
 Rijst op maar, 't vallen is geen schand,
 Maar 't liggen staat te bot,
 Rijst op en steekt al weêr van land,
 Zoo raskj' haast uit den spot.

Verstooten Min.

Ik ben er de groene straatjens,
 Zoo dikwijls ten einde gegaan,
 Dat ik er mijn liefjen moet laten,
 Dat hebben mijn vrienden gedaan.

Niet langer als gisteren avond,
 Kwam ik voor mijn zoeteliefs deur,
 Ik zeider wel liefjen doet open,
 Doe open ik sta er veur.

„Ik doe u voorwaar niet open,
 Ik laat u voorwaar niet in,
 Ga naar huis en leg u te slapen,
 Daar is er een ander in.”

Het schuitjen is mij ontdreven,
 De ankertjens waren niet vast,
 Mijn liefjen is mij te onvredeu,
 Ik heb er niet op gepast.

„ Wel is er u liefjen te onvredeu,
 Hebt gij er niet op gepast,
 Dan moet gij een ander lief zoeken,
 En houden het beter vast.”

Maagden-Gril.

Al was al 't zoet in 't minnen,
 Dat minnelust belooft,
 Nog wil ik 't niet beginnen,
 't Wordt van mij niet geloofd.

Ik min de gulden vrijheid,
 En eigen heerschappij,
 Weer van mij alle lusten,
 Besluit mijn wensch in mij.

De knechtjens mogen praten,
 Hun praat ik niet versta,
 Hun vleien ik niet achte,
 Hun doen niet gadesla.

Beloften zij meê gekken,
 Hun trouw 'er niet en bindt,
 Hun liefde zijn maar woorden,
 Hun woorden niet dan wind.

Het minnen is recht mallen,
 Een ingebeelde gril,
 Een kind van lust en leêgheid,
 Een dartel wulpsche wil.

Zoolang in mij de rede
 Bestuurt des harten toom,
 Zal nooit in mijn jonk hartjen
 Die gast zijn wellekoom.

En immer blijf ik vlieden
 Den bijnaam van een vrouw,
 Gekocht met korte vreugde,
 Betaald met lang berouw.

Raad tot Trouwen.

Schoon ik dikmaal heb gevraagd,
 Of gij woudt beminnen
 Een, die u zijn lijden klaagt
 Met bedrukte zinnen,
 Ik en heb, o fiere maagd,
 Nooit iets kunnen winnen.

Vrijsters, wat ik bidden mag,
 Laat u trotsheid varen,
 't Gaat als nog, gelijk het plach,
 Met ons groene jaren;
 Want daar komt een oude dag,
 Niet bekwaam tot paren.

Gij daarom, o zoete kind,
 Gun uw teëre wangen
 Aan een vriend, die u bemint
 Met een diep verlangen,
 En vooral toch haast begint,
 Wil je dank ontvangen.

Een die u van harten vrijt,
 Klopt voor uwe deuren;
 Zoo u eens de kans ontglijdt,
 U en baat geen treuren;
 Tast dan toe met alle vlijt,
 Wijl 't u mag gebeuren.

't Roosjen, dat zoo lustig bloeit,
 Kan niet lange duren,
 Ja, al stond het ongemoeid
 Tusschen hooge muren,
 Jeugd, en wat in hoven groeit,
 Is van weinig uren.

Passiën en Reden.

Dit is licht voor elk te lezen:
Zonder passiën te wezen,
Dat is min zijn als een beest;
Maar zoo wie hem heeft begeven,
Om na reden niet te leven,
Die en heeft geen menschen-geest.

Daar was nooit iemand op eerde,
Die ze alle beid' ontbeerde,
Maar wel menig mist er een;
Daarom is het wel een zegen,
Die ze beiden heeft verkregen,
En de passy stuurt door reën.

't Strijdt de reden niet en tegen,
Dat de passiën 'er bewegen,
Maar dat zij gants kwalijk gaan;
Daarom moet de ziende reden
Voor de blinde passy treden,
Leiden die de rechte baan.

Ik wil droef en vrolijk wezen,
Wanneer als tot een van dezen

Mij de ziende reden wijst;
 Maar ik wil mij nooit verblijden,
 Noch niet zuchten in mijn lijden,
 Dat het boven reden rijst.

Ik wil zoo mijn vreugde stieren,
 Dat daardoor in geen manieren,
 Mij een ongeluk aantreft;
 Ik wil alzo matig treuren,
 Dat daardoor nooit zal gebeuren,
 Dat mijn leed er van verheft.

Dat in ons de passiën leven,
 Kan aan niemant teeken geven
 Van een dwaas of slecht verstand,
 Maar die ons te kennen geven,
 Dat zij zonder reden leven,
 Zijn de zotsten die men vand.

Macht.

Op aarde zijn geweest vier groote koninkrijken,
 Waarvoor alle anderen de vlagge moesten strijken,
 Ik weet een vijfde nog, 't welk hooger is geëerd,
 Dat is: wanneer de mensch hem zelven wel regeert.

Eendracht.

Wie wel bemerkt de ordening
 Van al des menschen werken,
 Die zal een zoet en zeldzaam ding,
 In dat gezicht bemerken;
 Te weten hoe den een en de aâr,
 Te zamen spannen, met elkaâr
 De wereld te versterken.

Niemand, die 't al uitvoeren kan,
 Dat wel gedaan moet wezen,
 Nu vatten wij 't te zamen an,
 En alzoo wordt, door dezen,
 Het land met al zijn rijke steên,
 Ja heel de wereld in 't gemeen,
 Behouden in 'er wezen.

Dus wordt de wereld zeer bekwaam,
 Van hoog geleerde mannen,
 Geleken bij zoo een lichaam,
 Welks leden samen spannen,
 Om elk te doen zoo veel hij kan;
 Waardoor ook dat het onheil dan
 Verjaagd wordt en verbannen.

Het ooge licht de voeten voor,
 De voet, die draagt de handen.

Het herte luistert door het oor,
 De buik leeft door de tanden,
 En al zoo voort met al de rest;—
 Zoo is 't ook in 't gemeenebest
 Van steden en van landen.

Een ieder blijv' in zijn gelid,
 En doe zijn eigen zaken,
 Zoo elk dit doet, zoo zal ook dit
 Des werelds welstand maken;
 En 't land in zulk akkoord gesteld,
 Is niet te winnen door geweld,
 Maar 't harnast alle zaken.

Levensregel.

's Morgens zult gij vroeg opstaan,
 God bidden, en dan werken gaan,
 Sober leven, ende niemand belasten,
 Om Godswil geven den armen gasten;
 Uw kindren onderwijst met goê leering;
 Na uw winning zet uw teering;
 Houdt Gods geboden zoo gij best meugt,
 En oefent u zelf in alle dengd;
 Uw evenmensch laat met u leven;
 God zal u rijkdom en den hemel geven.

I N H O U D.

Bladz.

Toecïgening, van C. MAERTSZ. (het Singende Nachte- gachtje, quelende soetelyk tot stichtelyk vermaeck voor de christelycke jenght, Amsterdam, 1671) . . .	1
Liefdesverklaring (uit het Amsteldamsch Minnebeeckje, 13 ^{en} druk, t' Amst. bij THOM. VERDONCK, boekverk. op de Brouwersgracht in 't gekroonde N. Test., anno 1658)	2
Ochtendlied, van BREËRO (uit den stommen Ridder) . .	3
Danslied (uit het Haerlems out Liedtb.)	4
Minnelied, van BREËRO (Boertig, am., en acnd. Liedtb.)	5
Benaauwing, van HOOFT	7
Huismiddeltjen (uit den eerlijcken Pluckvoghel, gepluckt in diversche pluymkens, enz. uytghebroeit door L. VAN DER MINNEN, 4 ^e druk, tot Brussel, 1684)	8
Bruiloftslied van den Heer Tromp (Groot Hoorns enz.)	11
Lof der Vecht (uit het wijd beroemde Overtoompje, t' Amst. bij ISAAC VAN DER PUTTE, 1731)	13
Vrijersraad, van C. MAERTSZ (Sing. Nacht.)	15
Jorden en Fijtjen (uit de Olipodrigo ofte Dordrechts vermaeckelijckheidt, tot Dordrecht, achtste druk, 1673).	17
Minnelied, van A. PZ. CRAEN (uit den Amsterdamschen Pegasus, Amst. 1627)	19
Minneklacht (Olipodrigo)	20
De huishoudelyke vrijer, van H. SWEERTS (Gedichten, bl. 365)	21
Tafelrecht, van ROEMER VISSCHER	24
Slechte dienst, van HUYGENS	24
Tafelkout, van D. PZ. PERS (Belierophon)	25

Gezonde maaltijd, van HUYGENS (Cluyswerck)	26
Oost-Indische reis (uit de vermaekelijke buysman, ofte koddige bootsgeselletje, singende veel verm. visschers- en matroose liedtjes, 8 ^{ste} druk, Amst. 1674).	27
Zeemanslied, van J. J. VAN ASTEN (uit de Haerl. Somer- bloempjes, tot Haerlem, gedrukt voor CL. ALBERTSEN HAEN, 1646)	29
De zecman aan land, van C. RIJZENBURGH (Vreughde- bergh II)	30
Drinkliedjen (uit de koddige Olipodrigo, of nieuwe kermiskost, Amst. 1655)	32
Wilhelmus, van MARNIX	33
Geuzeliedjen (uit het Geuzeliedtboek)	38
Landaard, van DAN. HEINSIUS (Nederd. Poëmata)	40
Mouring, van HUYGENS	40
Princelied, van D. PZ. PERS (Bellerophon)	45
Neringloze tijd, van C. RIJZENBURGH (Vreughdeb. II) .	46
Zotte Hoogmoed, van C. MAERTSZ. (Singend Nachteg.)	48
Bruiloftsvreugd, van D. PZ. PERS (Bellerophon)	49
Bekeering, van STARTER (Friesche Lusthof)	50
Lente, van C. RIJZENBURGH (uit het Medemblicker Scharrezoodtje)	51
Lof van Parmerend (Groot Hoorns, enz.)	52
Vroljkheid, van POOT	55
Gulden spreek (uit SPIEGHELS Bijspraax Almanak) . . .	56
Eerlijke vrijaadje, van ABR. AERTSZ. PLATER (Dordrechts Lijstertje, tweede druk, 1624)	57

Bruiloftslied, van denz. (aldaar)	59
Bruiloftsdicht, van J. REVIUS (Overijsselsche zangen) .	61
Lentelied, van DE DECKER	61
Vleierij, van J. HZ. KRUL (uit het Amstels Vreugde- beekje, t' Amst. bij JOOST BROERSZ., 1645)	63
Werken en bidden, van DE DECKER	64
De Lente in 't Voorhout, van HUYGENS (Voorhout) .	65
Liefdesgaard, van J. LUYKEN (Duytse Lier)	67
Vrijheid (uit het Amst. Minneb.)	68
Verrassing, van J. LUYKEN (D. Lier)	70
Minnebede, van HOOFT	71
Een goede huisvrouw, van J. B. HOUWAERT (Pegasides Pleyn)	72
Vriendschap, van ANNA ROEMERS VISSCHER	72
Voorbarigheid, van DE DECKER	73
Akkerleven, van POOF	75
Bloemen en maagden, van CATS (Sp. Heidinnnetjen) . .	78
Vrijerspraat, van STARTER (tafelspel van Melis Tijssen)	80
Waarheid, van J. REVIUS (Ov. zangen)	81
Gelukkige min, van HOOFT	82
Levenswijsheid, van CAMPHUYSEN	83
Dina (Groot Hoorns, enz.)	84
Boerenwijsheid, van C. MAERTSZ	87
Minnezang (uit den nieuwen verbeterden Lusthof) . . .	89
Bruiloftszang (uit het Bruylofts Bancket)	90
Gracy-lied (uit het geestelick vreugdebeekje, toege- eygent aan de Hollandse jenghd, enz. t' Amsterd. bij JOOST BROERSZ., 1645)	93

Hansjen (Groot Hoorns, enz.)	95
Het kloppen (uit 't kortsw. Steeckertje)	98
Jonge liefde (uit het Haerlems leenwerckje, inhoudende veel aardige nieuwe liedekens met veel nieuwe voysen, Haerlem, 1672)	99
Haagsche avondkout, van HUYGENS (Voorhout)	100
Boerendanklied, van C. MAERTSZ. (Sing. Nacht.)	104
Menschen en beesten, van denz. (aldaar)	106
Gelijkheid, van P. CROON (Moy-al)	109
Zelfkennis, van CAMPHUYSEN	111
Zeemans afscheidslied, van J. J. VAN ASTEN (uit de Haerlemsche Meybloempjeus tot Haerlem 1649)	112
Treurigheit, van HUYGENS (Oogentroost)	113
Gezonde schoonheid, van VONDEL	114
Winterlied (uit het Hoorns vermaecklijk Treckschnytje, tot Hoorn, gedrukt bij STOFFEL JANSZ., boeck- drucker en boeckverk., op 't Smerichorn)	115
Verstooten min (uit de Amsterd. Kermisvreugd)	117
Maagdengril, van J. HEEMSKERCK (Batav. Arcadia)	118
Raad tot trouwen (uit Sparens vrenghdebron uytstortende veel nieuwe deuntjens, tot Haerlem, 1643)	119
Passiën en reden, van C. MAERTSZ. (Sing. N.)	121
Macht, van J. REVIUS (Ov. Z.)	122
Eendracht, van C. MAERTSZ. (Hoorns verm. Treckschuytje)	123
Levensregel, van SPIEGHEL (oude deuntjens)	124